

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ

1881

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ—ΙΟΥΝΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6.—ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ
ΑΔΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΩΝ ΑΡΙΘ.

ΑΘΗΝΗΣΙ

Γραφείον της Έστιας: Όδου Σαββαίου, 6.

1881

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἑνδέκατος Ευθέρπη Ἰταλία : Ἐν Ἀθήναις, φρ. 10, ἐν τῇ ἀποκριτικῇ φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. - Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκείτου ἔτους καὶ εἰς τὴν ἑξῆς. - Ἰανουάριον τῆς Δευτέρας: Ὁδὸς Μουδίων, 8 8 Μαρτίου 1881

Ἐν τῷ «Ἀθηναίῳ» παρελθόντος ἔτους (Τεύχος Β') ὁ κ. Δ. Βικέλας ἐδημοσίευσεν πραγματείαν περὶ τῆς τραγωδίας Μάκκαβ, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀξιολόγου συγγραμματος τοῦ ἐν Γρενοβλῆ καθηγητοῦ κ. Paul Starbier ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Shakespeare et l'Antiquité. Σήμερον δημοσιεύομεν ἐνταῦθα ἀνάλυσιν τοῦ χαρακτήρος τοῦ Ἀμλέτου, ἐκ τοῦ αὐτοῦ συγγραμματος καὶ ταύτην σταχυολογήθεισαν ὑπὲρ τοῦ κ. Δ. Βικέλα. Τὰ εἰς αὐτὴν παρενεργόμενα ἀποσπάσματα ἐλήφθησαν ἐκ τῆς ἰδίως αὐτοῦ ἀνεκδότου μεταφράσεως τοῦ Ἀμλέτου. Ἐπισημαστικῶς δὲ μανθάνομεν ὅτι ὁ κ. Βικέλας, συμπληρώσας τὴν μετάφρασιν ταύτην, ὡς καὶ τὴν τοῦ Μάκκαβ, (ἢ ἀποσπάσματα τινὰ ἐδημοσίευσεν πῦρσιν ἢ «Ἐστία»), προτίθεται νὰ δημοσιεύσῃ ἀμφοτέρως τὰς τραγωδίας, συμπληρῶν αὐτῶν τὰ ἔργον, ὅπερ ἀνέλαθεν ἕτε πρὸ πενταετίας ἐξέδιδε τὴν μετάφρασιν τῶν τριῶν τραγωιδῶν «Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα», «Ὀυέλλος», καὶ «Ὁ βασιλεὺς Ἄηρ». Ὅθεν, χάρις εἰς τὴν εὐδόκιμον ἐργασίαν τοῦ διακεκριμένου Ἑλληνοῦ λογίου καὶ περισπούδαστου τῆς «Ἐστίας» συνεργάτου, τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον θέλει ἔχει μετ' ὀλίγον ἐν ἀραιᾷ μεταφράσει ἀνεκταῖς τὰς πέντε τραγωδίας, αἷτινες θεωροῦνται ὡς τὰ ἀριστουργήματα τοῦ δαιμονίου Ἀγγλοῦ δραματοῦργου. Σ. τ. Δ.

Ο ΚΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ ΑΜΛΕΤΟΥ

[Ἐκ τῶν τοῦ Paul Starbier].

Ὁ Ἀμλέτος δὲν εἶναι φύσει ἀσθενεὺς ἢ ἀμφοτεροῦς χαρακτῆρος. Ὅτε κατὰ πρότον βλέπει τὴν σκιάν τοῦ πατρὸς του, ἐπιδεικνύει τόλμην ἀξίαν θαυμασμοῦ. «Τὰ νεύρα του, λέγει, εἶναι ἀκμαῖα ὡς τὰ τοῦ Νεμαίου λέοντος». Οἱ φίλοι του φοβόμενοι ἀπευκαταίν τι, τὸν ἐμποδίζουσι θέλοντα νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ φάσμα, ἀλλ' αὐτὸς τοὺς ἀποθῆ.

Τὰ χέρια κάτω, κόβου! Μὴ τὸν θεὸν, τὸν κέρνον φάντασμα, ὅποιον μὴ κρατεῖ. Ἀφῆτέ με, σὲ εἶπα!

Ὅποτε ἐξορίζεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ του εἰς Ἀγγλίαν, τὸ δὲ πλοῖον, ἐφ' οὗ ἐπιβάλλει, προσβάλλεται ὑπὸ πειρατῶν, αὐτὸς πρῶτος ἐνοπλος εἰσπηδᾷ ἐπὶ τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου. Εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις, ἰδίως δὲ εἰς τὴν ξιφασκίαν, ἐξέχει.

Ὁ Φορτιμβέρξ, ὁ Νορβηγὸς πολεμιστῆς, λέγει περὶ αὐτοῦ ἐν τέλει, ὅτι

ὄν τὴν ἐκαμνεγ ἢ τὴν βασιλῆα, βαβαίως ὅκ ἐφαίνετο ἀντάξιος τοῦ ἠρόνου.

Ἢ δὲ Ὀρηλία ἀπεικονίζει αὐτὸν διὰ τῶν ἐξῆς στίχων :

ἢ ἐπροσήγορη ἴματι, ἢ προκομμένη γλώσσα, τάνθρωπον ἔτρος, ἢ ἐλπίς τοῦ κράτους καὶ τὸ ἄνθος, αὐτὸς, καθρέπτῃς τοῦ σαρμου, τῆς τὸ γυναικὸς τύπος!

εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐν τῇ τελευταίᾳ σκηνῇ, ἐνῶ τελεῖται ἡ ξιφομαχία μετὰ τοῦ Ἀκέρτου, ἡ μήτηρ τοῦ Ἀμλέτου λέγει, ὅτι

εἶναι παχὺς καὶ ἀγχομαχῆ.

Ἀλλὰ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ Σαικσπείρος γράφων ταῦτα εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἐκπροσωποῦντα τὸν ἥρωά του ἠθοποιὸν, καὶ δὲν πρέπει νὰ φανταζώμεθα τὸν Ἀμλέτον ὡς λυμφοτικῆς κρᾶσεως νέον. Ἀπ' ἐναντίας διαφαίνεται αὐτὸς δραστήριος φύσει καὶ ἔνθερος κατὰ πάντα, — κατὰ πάντα, ἐκτὸς ἐνός, — ἦτοι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐκδικήσεώς του.

Τοιοῦτος ὁ ἐξωτερικὸς ἄνθρωπος τοιοῦτος παρίσταται εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν σκηνήθεις. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ ἡ ἐπιφάνεια. Ἀνάγκη νὰ διερευνησώμεν καὶ τὸν ἔσω ἄνθρωπον, νὰ ἐξετάσωμεν ὁποῖα ἡ καρδιά του. Ὁ Ἀμλέτος φύσει ἐκτιμᾷ καὶ ἀγαπᾷ τὸ ἀγαθὸν, τὴν χρηστότητα. Ὡς ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἔχοντες ἐκ γενετῆς κλίσιν πρὸς τὴν μουσικὴν, τὴν ζωγραφικὴν ἢ τὴν γλυπτικὴν, καὶ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἔτι ἀποστρεφόμενοι τὸ παράτονον τῶν ἡχῶν, τὴν δυσναλογίαν τῶν γραμμῶν, ἢ τὸ ἀσύμφωνον τῶν χρωμάτων, οὕτως ὁ Ἀμλέτος φαίνεται ἔχων ἐκ γενετῆς τὴν συναισθησὴν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Ἀγάλλεται βλέπων τὴν εὐθότητα καὶ τὴν ἀρετὴν, βδελύσσεται δὲ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν κακίαν. Τὸ τοιοῦτον αἰσθημα διατρανεῖ, ὅτε λέγει πρὸς τὸν Ὀράτιον:

Ὀράτιε, ἀπ' ὄσους καὶ ἀν εἶδα σὺ εἶς ἀλήθεια ἢ χρηστὸς ὁ ἄνθρωπος!

OFATIOS Αἰθέρα

ἀγαπητέ μου.

ΑΜΛΕΤΟΣ

Μὴ θαρρεῖς ὅτι εἰ κολακῶν. Τὶ ἄρα γε τὸ κέρδος μου ὅκ ἦναι ἀπὸ ἴσνια, ποῦ ἔχεις τὴν καλὴν καρδίαν εἰσδὴμά σου μόνον νὰ τρώγῃς, νὰ ἐνδύσῃς; — Ποῦ εἶναι ἡ ἀνάγκη νὰ κολακῶνῃς ὁ πτωχός; — Ὅχι! Ἄς γλυκογλείφῃ τὰ μεγαλεῖα τὰ τραπὰ ἢ ζαγαρένια γλώσσα, καὶ ἄς λυγῇ τὸ γόνατον τὸν πρόθυμον ἀρμόν του. ἔκει ποῦ ἡ χαμέρπεια εὐρίσκει τύφαλός της. Ἄκου; — Ἀφότου ἔγινε ἡ ἀτυχὴ καρδιά μου τῆς ψήφου της ὁ κύριος, ἀφότου ἠδυνήθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους μεταξὺ διακρίσιν νὰ κάμνη, ἢ ἐξαλογὴ της ἐβαλεν ἐπάνου σου σφραγίδα. Διότι σ' εἶδα πάντοτε τὸ πᾶν νὰ ὑποφέρῃς, ὡσάν νὰ μὴν ὑπέφερες; ὡς ἄνθρωπον σὲ εἶδα, ποῦ δέχεται τὰς προσβολὰς καὶ τὰ γὰθὰ τῆς τύχης

μάλλον ευχαρίστησιν· α' ελόγημένοι όσοι
έχουν τὸ αἶμα καὶ τὸν νοῦν συγκερασμένα, ὅπως
φλογέρα νὰ μὴ γίνονται ἰς τὰ δάκτυλα τῆς Τύχης.
Ἔτσι κλειδὸ κ' ἂν ἀγαπᾷ νὰ παίζῃ· φέρε μὲν τὸν
τὸν ἄνθρωπον πρὸς τῶν παθῶν ἐνὶ γίνεσθαι ὁ δούλος,
καὶ νὰ τὸν ἔχω θησαυρὸν ἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου
ναί ἰς τῆς καρδίας μου τὴν καρδίαν, καθὼς ποῦ ἔχω ἴσυνα
Ἄπ' ἐναντίας δὲ ἀηδιάζει ἀκούων τὰς δουλο-
πρεπείας καὶ ἐπιτετηδευμένους περιφράσεις τοῦ ἀυ-
λοῦ Ὀσρίκου.

«Αὐτὸς, λέγει, πρὶν βυζᾶξ ἔκαμεν ὑποκλίσεις εἰς τὴν
ρεῖαν τῆς παρμάνας του. Ἰδοὺ πῶς χαριεντίζονται καὶ
αὐτὸς καὶ ἕνας σωρὸς ὄμοιοί του. Σοῦ ἡξέουρον ἀπ' ἔξω
τὰ σχήματα καὶ τοὺς τόπους τῆς εὐγενείας, καὶ τοὺς
θαυμάζει ὁ εὐχρόμαλος κόσμος μας. Ἄφρη, ὁ ὅποιος
τοὺς κἀμνει καὶ περνοῦν ἀπὸ τὸ κόσμιον τῆς ποιῆς
ὑπολήψεις· ἀλλὰ μόνον νὰ τοὺς φουσησῆς, πᾶγι ἡ φου-
σκα!»

«Ὅτε, ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος, ἡ μήτηρ του θέ-
λουσα νὰ τὸν παρηγορήσῃ διὰ τοῦ πατρὸς του
τὸν θάνατον, λέγει τόπους κρινοὺς καὶ τετρεμι-
μένους ἐκφράσεις, οὐχὶ ἀμέστους ὑποκρισίας, ἀ-
γαννακεῖ δ' Ἀμλέτος καὶ ἐξάπτεται.

α' Ἀροῦ γνωρίζεις, λέγει ἡ βασίλισσα, ὅτι εἶναι
κοινὸν τὸ ν' ἀποθνήσκῃ τις,
πῶς, τόσον ἀσυνήθιστον, Ἀμλέτε, δι' ἐσένα
σοῦ φαίνεται;

ΑΝΑΜΕΤΟΣ

Μοῦ φαίνεται! Ὅχι, μητέρα, εἶναι!
Ἐγὼ δὲν ξέρω φαίνεται. — Δὲν εἶναι οὐτ' ἡ σκέπη
αὐτῆ μου ἡ κατὰμουρη, καλὴ μητέρα, μὲν,
οὐτ' ἡ ὀλιμμένη φορεσιὰ τοῦ τυπικοῦ τοῦ κένου,
οὐτ' οἱ συγχοὶ ἀνασασμοὶ ἀναποθῆς πινυμένης,
οὐτ' ἡ πλημύρα τῶν ματιῶν ποῦ δὲν στερεῖται, — ὄχι, —
δὲν εἴν' οὐτ' αἰ περίλυποι ἐκφράσεις τοῦ προσώπου,
αἷτε οἱ τρέποι κ' αἰ μορφαὶ ἢ σχήματα τῆς λύπης,
ποῦ ὄχι, ἔχω μέσα μου μπόρσον νὰ μαρτυρήσουν.
Αὐτὰ γὺν ὄντι· φαίνονται» διότι ὅλα εἶναι
προσχήματα ποῦ δύνανται καθένας νὰ τὰ δεῖξῃ.
Ἐκεῖνο πῶς ξεπερνᾷ τὸ δεῖξινον! Γὰρ ἄλλα
δὲν εἶναι παρὰ φάλαρα καὶ στολισμοὶ τῆς λύπης!

Τοιαύτῃ ἡ καρδία τοῦ Ἀμλέτου. Ἄς μεταβώ-
μεν ἄδῃ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς διανοίας του.
Ὁ Ἀμλέτος εἶναι φιλαναγνώστης, κρατεῖ συ-
νήθως εἰς χεῖρας βιβλίον, ἢ τὸ σημειωματάριόν
του. Ἀλλὰ, καὶ τοῖ ἀναγινώσκων πολλά, δὲν ἐκ-
θαμβοῦται, οὐτε ἐξκατατάται ὑπὸ τῶν ἀναγνω-
σμάτων του. Ὅτε ὁ γέρον Πωλώνιος τὸν ἐρωτᾷ
τί περιέχει τὸ βιβλίον του, ὁ Ἀμλέτος ἀποκρί-
νεται μετὰ πικρίας καὶ περιφρονησεως: Λόγια,
λόγια, λόγια!
αἰ ἀναγκρυσμοῦ πλήρους σημασίας ὁ Σαικ-
σπέρος παριστᾷ τὸν Ἀμλέτον ὡς φοιτήσαντα εἰς
τὸ πανεπιστήμιον τῆς Βιττεμβέργης, ἐνῶ ὁ ζωη-
ρὸς Λαέρτης, ὁ υἱὸς τοῦ Πολωνίου καὶ ἀδελφὸς
τῆς Ὀρηλίας, ἐκπαιδεύεται ἐν Παρίσι. Ἐξελ-
θὼν ἐν τῆς σκεπτικῆς Γερμανίας, ὁ νέος Δανὸς
φαίνεται ἐπιποθῶν εἰσεῖν τὴν νεφελοδῶδη ἀτμο-
σφαιρὴν τῆς Ἡγετονικῆς διάνοια ἐν τῷ πλοῦτος
αὐτῆς ὀλίγον προεῖται ὑπὸ τῶν ἀντιφάσεων, αἱ-

τινες δύνανται ν' ἀποπλανήσῃσι τὴν συνήθη λο-
γικὴν ἢ μεγαλοπρεπῆς τοῦ Ἐγέλου σύνθεσις πε-
ριπτύσει τὰ ἀντιθετα πάντα. — Οὕτω καὶ ὁ Ἄμ-
λέτος παραδέχεται ποικίλας ταυτοχρόνως ἰδέας
καὶ θεωρίας, ἐν δὲ τῇ ἀφρονίᾳ τῶν πολυτίμων ἀ-
φορισμῶν, τῶν συγκροτούντων τὴν φιλοσοφίαν
του, ματαίως ἠθέλε τις ἀναζητήσῃ τὴν ἐνότητα
ὡρισμένης τινὸς σχολῆς. Ἄπ' ἐναντίας αἱ ἐκφρά-
σεις καὶ αἱ σκέψεις του περιέχουσι συνάμα καὶ
πεποιθήσεις παχυλῆς ὀρθοδοξίας, καὶ διαταγμὸς
λεπτῆς φιλοσοφίας, καὶ ὀρησκευτικὰς δοξασίας,
καὶ δημώδεις δεισιδαϊμονίας. Αἱ τοιαῦται ἀντι-
φάσεις ἐγκαινται ἐν τῇ φύσει αὐτῆ τοῦ Ἀμλέτου.

Ὁ Ἀμλέτος σκέπτεται ὑπὲρ τὸ δένον, ἔνεκα δὲ
τοῦτου χρονοτριβεῖ ἀναβύλλον τὴν ἐκδίχνησιν τοῦ
δολοφονηθέντος πατρὸς του· ἡ πολλὴ σκέψις ὑπο-
σκάπτει καὶ ἀποσυνθέτει τὴν ἔμφυτον αὐτοῦ δρα-
στηριότητα. Καθόσον ἀναλύει καὶ διερευνᾷ τὸν
σκοπὸν του, κατὰ τοσοῦτον θεωρεῖ αὐτὸν δυσσεκ-
πλήρωτον. Ἐμφερεῖται ὑπὸ τῆς εὐγενούς ἀλλ' ἀ-
νεφίκτου ἐπιθυμίας νὰ διαπράξῃ ἔργον οὐχὶ δη-
μίου, ἀλλὰ δικαστοῦ, νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν ἐνο-
χον εἰς πάνδημον τοῦ ἐγκλημάτους τοῦ ἐξομολό-
γησιν, πρὶν ἢ ἐπέλθῃ ἡ τιμωρία. Ἀναστέλλει τὴν
τιμωρὸν χεῖρά του οὐχὶ μόνον ἡ ὕλικὴ δυσχερεία,
ἀλλὰ καὶ ἡ ἠθικὴ τοῦ ἔργου εὐθύνη. Ὁ ἐνοχος
εἶναι θεὸς του, — εἶναι βασιλεὺς, — εἶναι τῆς μη-
τρὸς του ὁ σύζυγος. Τὸ ἐγκλημα ἀπεκάλυψεν ἢ
ἐμφανισθεῖσα σιὰ τοῦ δολοφονηθέντος. — ἀλλὰ
μὴ ἢ τοιαύτη ἀποκάλυψις δὲν συνεπάγεται ἀμ-
φιβολίαν τινά; — ἢ ὑποψία δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς
βεβαιότητα. — Τὸ φάσμα ἤτο ἴσως τοῦ Σατανᾶ
μηχάνημα.

Ἰδοὺ πῶς ἡ συνείδησις θεилоῦς μᾶς κἀμνει ὄλους,
ἰδοὺ τῆς ἀποφάσεως τὸ φυσικὸν τὸ χροῖμα
πῶς μετ' ἀχνόν τῆς θάμπος ἢ Σκέψις τὸ χλωμιάζει,
καὶ πῶς ἐπιχειρήματα, μεγάλα καὶ γενναῖα,
μετὰ τοῖς τοιοῦτους στοχασμοῦς ἀπ' τὰ νερά τῶν βγαίνουσι,
καὶ κατανοῦσι καὶ τόνομα τοῦ ἔργου νὰ τὸ χάσουν!

Βέβαια, ἔκεινος ὁ ὅποιος
μᾶς ἔπλασε μετὰ λογικὸν ἐκτεταμένον τόσον,
ὥστε νὰ δύνανται κ' ἐμπρὸς νὰ βλέπῃ καὶ ὀπίσω,
μ' αὐτὴν δὲν μᾶς ἐπροῖεσε τὴν δύναμιν, μετὰ τοῦτον
τὸν νοῦν μας τὸν ἰσθῆρον, διὰ νὰ ἦν ἐντός μας
καὶ νὰ μουχλιάξῃ κρηστός! — Ὅχι, κ' ἂν ἦναι, εἴτε
κητῶν; ἀσυλλογισιὰ, εἴτ' ἀνάνδρ' ὑποψία
ὅπου τ' ἀποθεσόμενα τὰ παραλογαριάζει,
(λογαριασμοῦς, ποῦ ἂν κοπῆ ἰς τὰ τέσσαρα ὁ ἔβγη,
δειλὰ τρία τέταρτα, κ' ἐν τέταρτον ἡ γνώσις.)
Ἔτσι κ' ἂν ἦναι, — διατ' ἀκόμη ζοῖ δὲν ἔξωρον,
νὰ λέγῃ «ὡς τὸ ἔκαμνα», — ἐνφ' αἰτίαν ἔχω
καὶ δύναμιν, καὶ θέλησιν, καὶ μέσα νὰ τὸ κάμω!

Ἐπίσης καὶ ἐν τῷ μονολόγῳ μετὰ τὴν ἀπαγ-
γελίαν τοῦ ἠθοποιοῦ:

Θεὲ μου, τί ἀνδράποδον, τί κνώδαλον ποῦ εἴμαι!
Δὲν εἶν' ἀξιοθαύμαστον, αὐτὸς ὁ θεατρίνος
εἰς μὴν τὴν προσποίησιν, εἰς τόνειρον τοῦ πάθους,
νὰ σφιγγῇ τόσον τὴν ψυχὴν μετὰ τὴν παράστασίν του,
ὥστ' ἀπ' τὸν νόμον τῆς ψυχῆς κ' ἢ ὑψίς του ν' ἀλλᾶξῃ!

ἰς τὴ βλεφάρᾳ του δάκρυμα, ἰς τὸ πρόσωπό του λύπη, —
φωνὴ κομμένη. — σχήματα, κ' ἐκφράσεις, καὶ κινήσεις,
τὰ πάντα τόσον ταιριαστὰ μετ' ἂν τι προσοιείτῃαι!
Καὶ ὅλα διὰ τίποτε! Πρὸς χάριν τῆς ἑκάδης!
Τί κ' ἢ Ἐκάδῃ πρὸς αὐτὴν, κ' αὐτὴ πρὸς τὴν Ἐκάδην
ὅστε νὰ κλαῖη δι' αὐτὴν; — Τί ἤθελε νὰ κάμῃ
ἂν εἶχ' αὐτὸς νὰ τὸν κεντᾷ τὴν ἀφορμὴν τῆς λύπης
ποῦ ἔχω γὰρ; — Ἦθ' ἔπνιγε τὸ θεάτρον ἰς τὸ δάκρυ,
τοῦ κλήθους ἔσχιζε καθτιὰ μετὰ φουερά τοῦ λόγια,
ἐνόηους ὁ εἰπέλλαινε, ὁ ἔτρωαζεν ἀθήρους,
ἀπόρους ὁ εἰπέλλαινε, ὁ ἔτρωαζεν ἀθήρους,
κ' ἢ ἀκοὴ κ' ἢ ὄρασις νὰ θαυμάσῃ τὸν κόσμον!
Ἦ ἔγω, ὁ θῆλος ἔργῳ, ὁ λασκοκυμωμένος,
ἂν τὸν χαμένον, ἀστογὸν τὸ πάθος μου, καὶ χᾶσκω,
καὶ οὐτε ἂν εἶ νὰ εἰπῶ δὲν ἔχω, — οὐτε λέξιν,
ὄχι, δὲν λέγω τίποτε δι' ἓνα βασιλεῖα,
ποῦ ἄνομα τοῦ ἤρρασαν καὶ θύνον καὶ ζοῖν του!
Δὲν εἴμαι ἕνας ἀνάνδρος; — Ποῖς; θέλει νὰ μ' ὄβριση;
Ποῖς; θέλει κατακλιζαλε νὰ μετὰ φυλοκοπήσῃ;
Τὰ γένεια ποῖς μου τὰ τραβᾷ, καὶ νὰ μὲν τὰ πετάξῃ
κατὰμουτρα; τὴν μύτην μου ποῖς θέλει νὰ μὲν τρέψῃ;
Ποῖς μου τὰ κάμνει ὅλα αὐτὰ; Ἄ, ἄ! Ἄ; ἐλθῆ! — Ὅλα
ὁκ τὰ δεύθῃ, ἂν ἄγολον ποῦ εἴμαι περιστέρη,
ἀροῦ δὲν ἔχω μέσα μου χολῆν, νὰ μὲν περᾶν
τὸ ἀδίκον μου. Εἰδέμηθ' ὅλα εἶχα χορτασμένους
ὡς τῶρα ὄλους τ' ἀφρανοῦ τοὺς γύπας μετὰ τὰ σπλάγγνα
ἐκεῖνου τοῦ ληστοῦ! — Ἀισχρὴ, προδότη, θαλοφόνος,
ἀνασχύντ', ἀσυνείδητε, ἀπάνθρωπε, ἀχρεῖτε,
προδότη! . . . Ἠ! Ἠ! ἐκδέχῃσις! . . . Ἠ! κτήνος ὅπου εἴμαι!
Ἰδοὺ σοσὴ παλληγκαρεῖ! Ἰδοὺ! ἔργῳ, τὸ τέκνον
ἐνὸς πατρὸς ἀγαπητοῦ καὶ δουλοφρονημένου,
ἐνφ' αἰ γὴ καὶ οὐρανοῦ ἐκδέχῃσιν φωνάζουν,
ἐγὼ, ἂν πόρνη, τὴν καρδίαν μετὰ λόγια ἐλαφρόνως
καὶ βλαστημῶ ἂν κἀπῆρασι, — ἂν μὲν κάμωρονασια!
Τοιοῦτος διακρίνεται φάνησι ὁ Ἀμλέτος ἐν τῷ
δράματι. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὰ στοιχεῖα ἐφ' ὧν
στηρίζεται ἡ ἀνάλυσις αὐτῆ ἐληθρήσαν ἐνθεν κα-
εἶθεν, μὴ τηρουμένης τῆς χρονολογικῆς τῶν
σκηρῶν σειρᾶς. Ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν πρόκειται περὶ
ὑποθέσεως ἀπλῆς ὅσα ἢ ἱστορίᾳ τῆς ψυχῆς τοῦ
Μάχθε! ἢ ψυχολογία τοῦ Ἀμλέτου εἶναι πολλῶ
πλέον περιπεπλεγμένη καὶ δυσδιάκριτος.

Ἐνῶ ἀπ' ἐνός καὶ ὄλην τὴν διέλιξιν τοῦ δρά-
ματος διατηροῦται ἡ ἀρχικὴ φύσις τοῦ Ἀμλέ-
του, ἀπ' αὐτῆς ἐπίσης τῆς ἀρχῆς διαφαιίνεται
καὶ ἡ ἐπελοῦσᾶ δικτάραξις τῆς διανοίας του. Ἡ
δὲ διάκρισις τῶν ὄντων τούτων, τῆς ἀρχικῆς φύ-
σεως του ἀπ' ἐνός, καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ διανοη-
τικῆς του διαταρᾶξεως ἀπ' ἑτέρου, ἀποτελεῖ, νο-
μίξω, τὴν ἀληθῆ κλειδα πρὸς κατανοῆσιν τοῦ
χαρακτῆρος καὶ τῆς ἰστορίας τοῦ Ἀμλέτου. Ἐν
ἐλλείψει τῆς τουαύτης διακρίσεως, ὁ Ἀμλέτος
παρίσταται εἰς ἡμᾶς ἀτελής ἢ ἀκατανόητος, δι-
στάζομεν δὲ ἐν ἦναι ἀξίους ἐλέους καὶ συγχο-
ρήσεως ἢ ἀμειλίχτου καταδίκης, ἐν τῷ προ-
σῆκη ἀγάπῃ ἢ μίσος, τιμὴ ἢ περιφρονησις.
Ἄλλ' ἂς μεταβώμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ἐπελ-
θοῦσης ταύτης εἰς τὴν διάνοιάν του διαταρᾶξεως.
Εἶναι γνωστὸς ὁ ἐν τῇ ζωολογίᾳ λαγόμενος
νόμος τῆς ἰσοροπίας, νομίζω. Κατὰ τὸν νόμον
τοῦτον, ἐν μέρει τι τοῦ οργανισμοῦ πάθῃ ἀτρο-
φίαν, ἢ ἰκμᾶς ἢ μὴ εὐρίσκουσα τροφὴν εἰς τὸ
πάσχον ἐκείνο τοῦ σώματος μέρος, ζητοῦσιν ἐτέ-

ραν διέξοδον, σχηματίζουσι εἰς ἕτερον αὐτοῦ ση-
μαῖον ἀνάπτουσιν ἀνάλογον τῆς ἀλλαγῆς γενομέ-
νης ἀτροφίας. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τῷ ἠθικῷ
ὀργανισμῷ. Ἡ ἀχρηστία ἠθικῆς τινὸς δυνάμεως
συνεπιφέρει τὴν ἀνάπτουσιν ἐτέρως, κατ' ἀναλο-
γίαν τοῦ ἐξοικονομηθέντος ἐν τῇ πρώτῃ ποσοῦ
ἐνεργείας. Ἐν ἔχῃ τις, λόγου χάριν, φυσικὴν
πρὸς τὰ μαθηματικὰ κλίσιν, διατηρήσῃ δὲ τὴν
διάνοιάν του ἐλευθέραν πάσης κατ' ἄλλην διεύ-
θυνσιν προσηλώσεως, ἀπέχων ἀπὸ τῆς μελέτης
τῆς φιλολογίας, τῆς καλλιτεχνίας, τῆς πολιτι-
κῆς, περιοριζόμενος δὲ εἰς τὴν μελέτην τῶν αἰθι-
μῶν καὶ τῶν ἰδανικῶν τῆς μαθηματικῆς διαγραμ-
μάτων, κατὰ πάσιν πιθανότητά ὁ τοιοῦτος ὁ
γείνη ἔξοχος μαθηματικὸς, κατ' ὅσον τουλάχισ-
στον ἢ φύσις πρὸς τοῦτο τὸν προητοίμασε.

Ὁ Ἀμλέτος, ὁποῖος ἐκ φύσεως ἐπλάσθη, ἐκέ-
κτητο τὰ προσόντα ὅπως ἀνδειχθῇ ἔξοχος πο-
λιτικὸς ἢ πολεμικὸς ἄνθρωπος, ἐν μέγα καὶ μυστη-
ριώδες οἰκογενειακὸν δυστύχημα, ὑποτέφρον τὸ
σπέρμα τῆς σκεπτικῆς μελαγχολίας, ὅπερ ἐνα-
πέθεσαν εἰς τὴν νεαρὴν αὐτοῦ διάνοιαν οἱ καθη-
γηται τῆς Βιττεμβέργης, δὲν τὸν κατακρήμνιζεν
εἰς ἔβυσσον Ὀλίψεως καὶ εἰς λαβύρινθον σκέψεων.
Τὸ ἐλατῆριον τῆς θελήσεως ὀραθεῖται ἔκτοτε ἐν
τῇ ψυχῇ του, αἱ δὲ ποικίλαι αὐτῆς δυνάμεις, ὡς
αἱ διακλαδωθεὶς ποταμοῦ ἐπιγαθόντος, λαμβά-
νουσι μίαν εἰς τὸ ἔξῃ καὶ ἀπαλειστικὴν διεύ-
θυνσιν. Ὁ δυστυχὴς πάσχει ἔκτοτε καὶ μέγχο
τέλους ὑπερτροφίαν τῆς διανοίας.

Πάσχει, ὑποφέρει, συγχρόνως δὲ ἐλαμβοῖ ἡμᾶς
διὰ τοῦ ὕψους καὶ τοῦ βλάθους τῶν στοχασμῶν
του. Ναι, ὁ Ἀμλέτος παρεφροεῖ, καὶ ὅσον δὲν
ὑπάρχει ἰσοροπία ἐν τῇ διανοίᾳ του. Ἀλλ' ἀπα-
τῶνται οἱ νομίζοντες ὅτι ἡ παρεφροσύνη συνε-
πάγεται ἐξ ἀνάγκης τὴν ἐλάττωσιν ἢ τὴν ἀπό-
σθεσιν τῆς διανοίας. Οὐχί· ὁ πάσχων νοῦς τοῦ
Ἀμλέτου λαμβάνει ἐντασιν διπλάσιαν, ὡς πρὸς
ὕψος καὶ λεπτότητα, ἐνῶ δὲ φαίνεται στεροῦ-
μένος κινουοῦ νοός, ἐκπλήττει ἡμᾶς διὰ τῆς ἐξαι-
σίας λάμψεως τῶν διανοημάτων του.

Ἀληθῶς ὁ Ἀμλέτος αὐτὸς λέγει ὅτι προσ-
ποιεῖται τὸν παράφρονα. Ἐν τῇ τελευταίᾳ σκηνῇ
τῆς τρίτης πράξεως, ὅτε βλέπει καὶ πάλιν τὸ
φάσμα τοῦ πατρὸς του, ἢ δὲ μήτηρ του, μὴδὲν
βλέπουσα, τῷ λέγει:

Αὐτὰ ὁ νοῦς σου τὴ γενᾶ. Σὲ κἀμν' ἢ ἐπιστάσις σου
νὰ βλέπῃς πλάσματ' αὐλα.

ἀποκρίνεται ὁ Ἀμλέτος:
Ἐκστασις! ὁ σφικμὸς μου.
ἂν τὸν διάν σου τακτικᾶ κτυπᾷ, κ' ἢ μουσικῇ του
γερά ἐπίσης ἀνηγᾷ. Ὅχι, δὲν ἦσαν τρέλλα
τὰ λόγια ποῦ ἐπέφερε. Διακίμασέ με, ἂν ὄβρις,
κ' εἴμ' ἰκανὸς νὰ ξαναπῶ λέξιν πρὸς λέξιν ὄλα,
ἐνφ' ἄλλου πελάτηθ' ὁκ ἔτρεχον ἢ τρέλλα.

Ἄλλ' οἱ ἰκτροὶ οἱ μελετήσαντες ὑπὸ ἐπιστη-
μονικὴν ἐποψίαν τὰ κατὰ τὸν Ἀμλέτον, διαβε-

θαιούσιν ότι η συνείδησις του πάσχοντος, ότι δὴθεν εἶναι προσποιητὴ ἢ παραφροσύνη του, οὐδαμῶς ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπαρξίν πραγματικοῦ νοσήματος, καὶ ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀιλέτου ἀπαριθμούμενα συμπτώματα υγείας οὐδελαν ἔχουσιν ἀρνητικὴν σημασίαν ὡς πρὸς τὴν παθολογικὴν διάγνωσιν. Ἄλλως τε, ἔχει βεβαίως διαλείμματα υγείας ὁ πάσχων, ἢ δὲ νόσος του διατρέχει εἰσέτι τὴν πρώτην αὐτῆς περίοδον. Συχνάκις σκώπτων τοὺς περὶ αὐτὸν φαίνεται ἐντελῶς κύριος ἐαυτοῦ, τότε δὲ προσποιεῖται πράγματι τὸν παράφρονα. Ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ παραδεχθῶ διηρηθὴ καὶ ἀδιάλειπτον ἐν μέρει του τὴν προσποίησιν. Τὸ τοιοῦτον ἤθελεν εἶσθαι τέχνασμα ἐπίπονον καὶ δύσκολον ὄσφ καὶ ἀνωφελεῖς, μῆτε νόημα ἔχον, μῆτε σκοπὸν μῆτε λόγον.

[Ἐπικαὶ τὸ τέλος]. Δ. ΒΙΚΕΛΛΑΣ.

ΑΝΤΙΝΟΟΣ

Ἱστορικὸν διήγημα.

Α'

Ἡ ἡμέρα κῆξιανε τάχως, ὁ ἥλιος ἀνέτελλεν ἐν μέσῳ ἀνωγάν γαλακτοχόρων καὶ ἦτο ψῦχος, τῇ 1 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 129 μ. Χ. ἐπὶ μικροῦ τινος ὄρους ὀνομαζομένου Κασσίου, κειμένου παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Μεσογείου μεταξὺ Πηλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου. Τὰ κύματα κυανοῦ βαθέος χρώματος ἐπληττον τὴν βᾶσιν τοῦ ὄρους, ἐπερχόμενα βραδείως μαλακά καὶ βιβά αὖς ἀναλευμένος μύλυθος. Ἐπέτων δὲ τῆδε κατεῖσε στίφη λάρων.

Τρεῖς ἄνδρες κινεῖσθαι ἀπὸ τοῦ Κασσίου πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, βιάζοντες ὀπισθεν ἀλλήλων ἐν τῇ στενῇ τοῦ ὄρους ἀτραπῷ. Πρῶτος ἐβάδιζεν ὁ πρεσβύτατος αὐτῶν, ἔχων ὄλην τὴν γενναίαν εἴσιν ἐνίοτε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ψιλλοῖσιν λόγου ἀκατάληπτους, καὶ συχνάκις ἰστάμενος ἐθέσπει τὰ πέριξ. Πῆματὰ τινα ὀπισθεν αὐτοῦ ἤρχετο δούλος φέρον ἐπὶ τοῦ ῥωμαίου ὄμου του δέμα σκεπασμάτων καὶ ἐπεδυτῶν, καὶ μετὰ ἱκανὴν ἀπόστασιν ἠκολούθει ὁ τρίτος, ἐκμύριτου καλλονῆς νέος, προχωρῶν μετὰ τινος νωβρότητος, τὴν κεφαλὴν νεύων πρὸς τὸ στῆθος καὶ τὸ καταπεπνημένον αὐτοῦ βλέμμα ἔχων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ προσηλωμένον.

Γοατὰ τις φυλάττουσα ζῶν ἐπὶ τῷ ὄρους ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον ἄμα ἰδοῦσα ἄνδρα προσερχομένου, κοράσιον δὲ ἰστάμενον παρ' αὐτῆς παρετήρησε μετὰ περιεργίας τοὺς διερχομένους ξένους καὶ ἄφ' οὗ ὀλίγον ἀπαμακρύνθησαν ἠρώτησε ταπεινῇ τῇ φωνῇ :

— Μάμμη, τίς εἶνε ;

Ἡ γοάτι ἔθηκε τὴν χεῖρα μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ στόμα τοῦ παιδίου καὶ ἀπεκρίθη μετὰ φωνῆς ταπεινοτέρας.

— Εἶν' ἐκεῖνος.

— Ὁ αὐτοκράτωρ ;

Ἡ γοάτι κατένευσε τὸ δὲ κοράσιον προέτεινε τὸν τράχηλον ἵνα κάλλιον παρατηρήσῃ, καὶ ἠρώτησεν αὖτις :

— Ὁ νέος, καλὴ μάμμη ;

— Κουτό ! ὁ πρῶτος μὲ τὰ ψαρὰ τὰ γένεια.

— Ἐγὼ ἤθελα, εἶπε τὸ μελανόφθαλμον κοράσιον, ὁ νέος νὰ ἦτον ὁ αὐτοκράτωρ.

Καὶ ὄντως ἦτο ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανός, ὁδοπορῶν χάριν ψυχασγωγίας, ὡς συνείθιζε συχνότατα, οὕτως ὡστε ἢ βασιλεῖα αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἀδιάλειπτος ὁδοπορία διὰ μέσου τοῦ ῥωμαϊκοῦ Κράτους.

Ὅτε δὲ ὁ αὐτοκράτωρ ἦτο ἤδη παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, δύο τινες ἱερατικὴν στολὴν ἐνδεδυμένοι, ἐξελλόντες ἐκ τινος ναοῦ ὠκοδομημένου ἐπὶ τοῦ πλησίον βράχου, ἐκυψαν ἀπὸ τῆς ὀφρύος αὐτοῦ ἵνα παρατηρήσωσι τὸν αὐτοκράτορα.

— Εἶνε ἀσκεπής, εἶπεν ὁ ἕτερος αὐτῶν, καὶ ἀντὶ νὰ βλέπῃ τοῦ πατεῖ βλέπει πάντοτε πρὸς τὰ νέρη.

— Τίς οἶδε τί ἀνεγινώσκει ἐκεῖ ἐπάνω ; Ὡς πρὸς τὸ κάλυμμα ὄμως τῆς κεφαλῆς, ὅθ' ἦτο πρωτοφανές πράγμα ἐὰν ἐφόρει σήμερον. Ἴδὲ, γράφεται διὰ νὰ ὀμιλήσῃ εἰς τὸν ἐνούμενόν του, τὸν κταχτόλιστον ἐκεῖνον νέον' ὀνομάζεται, νομίζω, Ἀντίνιος.

— Ἀντίνιος, ὄχι Ἀντόνιος. Εἶνε Πιθύνος. . . Νέος πολὺ εὐμορφος.

— Εὐμορφότατος. Ἄλλ' ἀδιάφορον' ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ τὸν ἔχω υἱόν μου.

Ὁ Ἀδριανός καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἦσαν ἤδη ἐν τῇ περαλίᾳ, ἐνθα μεγάλοι στρατιῶται ἐκάπιζον πλησίον ῥωμαϊκῶν σκηνῶν. Οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ὑπρέταί μᾶτην ἐβρίπτον ἐπὶ τῶν ἀθηακίων ξηρούς θάμνους καὶ πλοίων λειψάνα φλῆξ δὲν ἐγεννᾶτο, κκιπνός μόνον συστρεφόμενος πυκνός εἶπεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὡς μὴ ἴθελον νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν ὑγρὸν ἀέρα καὶ ὁ ἀνεμος δὲ ἔπνευε.

Ὁ αὐτοκράτωρ εἰσελθὼν εἰς τὴν μερίστην σκηνὴν ἐξηπλώθη ἐπὶ προσκεφαλαίων, συνεσιγμένα ἔχων τὰ ὠρὰ αὐτοῦ χεῖλη καὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στῆθους ἐσταυρωμένους.

Ἀλλὰ δὲν ἔκοιμάτο' ἠνοιγεν ἐκ διαλείμμάτων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔστρεφεν αὐτοὺς πρὸς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς, ἐνθα ὁ Ἀντίνιος ἐξηπλωμένος ἐπὶ ὀρθῆς ἄρτου συνέπαιξε μετὰ τοῦ μολοσσοῦ, ὅν ἡ γὰρ αὐτὸν ἐξοχὴν ὁ κύριος αὐτοῦ. Ὁ κύριος ἐρεθίσθηεῖς τέλος ὕλακτισεν, ὁ Ἀδριανός προσέβλεψε μετὰ δυσχερείας πρὸς τὸν ἐνούμενον νέον, ἀλλ' ὡς ἀστραπὴ ταχεῖα ἢ δυσχερέσκεια τοῦ καλλιτέχνου Καίσαρος μετετρέπη παραχρῆμα εἰς θαυμασμόν, καὶ εὐαρέστως παρετήρησε τὴν θαυμάσιαν τοῦ νεανίου χάριν.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ ; ἠρώτησε φιλοστόργως.

— Τίποτε.

— Κάνεις δὲν κάμνει τίποτε. Ὅταν τις δὲν

ἔχη ἐργασίαν, τοὐλάχιστον σκέπτεται ἑαυτὸν.

— Ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σκεθῶ.

— Εἶσαι κουρασμένος ;

— Μάλιστα' ἦτο πολὺ ψυχοσ πρὸς τὸν δρόμον. Διὰ τὴν διανυκτερεύειν παρατηρῶν τοὺς ἀστέρας ἄφ' οὗ λέγεις ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ προμνησθῇ τὸ μέλλον ;

— Ἐγὼ τίποτε δὲν σ' ἀπαυρόπω' οὐ μυστικά μου ὅλα γίνονται ἐνόπιόν σου ὡς καὶ ἑβόπιον τοῦ ἀγάλλματος τοῦ Πραξιτέλους, οὐδ' ἔχω ἐν Ῥώμῃ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ μου. Ἀλλ' οὐδ' οὐδὲν δύνασαι νὰ μ' ἐνοήσῃς. Τὸ μέτωπόν σου εἶναι ἐπλήσθην νὰ συλλογίζεσαι καὶ νὰ λεπτολοῦσαι.

— Χθὲς ἐλάλησες περὶ ἐπιθυμίας. Ἐνόησα πολὺ καλά. Καὶ ἐγὼ γινώσκω τὴν σφοδρὴν καὶ μεστὴν χαυνότητος ἐπιθυμίαν διότι ἐπιποθῶ τὴν ἀπόλαυσιν, ἥς ἢ ἀτελεύτητος μέλλῃ οὔτε ὑφῆσιν ἔχει οὔτε ἐξέγερσιν.

— Ἄπασα ἡ ῥωμαϊκὴ νεολαία τὸ αὐτὸ ζῆτεῖ. Ὁ Ἀντίνιος περιεπιτόκη διὰ τινος σκεπασμάτος διότι τὸ ψῦχος εἰσῆρχετο εἰς τὴν σκηνὴν. Ὁ ἀνεμος ἐπετείνετο καὶ τῶν κυμάτων ἢ ταραχῇ καθίστατο φοβερότερον.

— Ἦ αὐτοκράτειρα ἢ ἀκοπαθῆσθαι πολὺ κατὰ τὸν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διάπλουον της, εἶπεν ὁ νέος Πιθύνος κατακλιόμενος πάλιν.

Ὁ Ἀδριανός ἐπέλασε μετὰ πονηρίας καὶ εἶπε : — Θὰ τὴν πειράξῃ ἢ Ὑάλασσα. Ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἴδω. . . Ἡ μάλλον, ὄχι. Προτιμῶ νὰ εἶμαι μακρῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἴσα ἴσα ἀποφασίζω νὰ μείνω ἐναυθῶ μίαν ἑτι ἡμέραν, διότι ἐκεῖνα ὅθ' εἶνε ὅλη χαλὴ καὶ ὕψος.

Β'

Ἐν τῶν ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ ἀνακτόρων τῶν ὑπὸ τῶν Πτολεμαίων οἰκοδομηθέντων ἔκειτο ἐπὶ τῆς Λοχίας ἄκρας της κλειούσης τὴν λιμένα πρὸς δυσμάς. Ἡ δὲ λιθόστρωτος διὰ μεγάλων πλάκων ὁδὸς ἢ ἄρτου πρὸς τὰ ἐκεῖ πάντοτε ὑπῆρξε πλήρης ζωῆς καὶ κινήσεως. Τὴν δὲ ἡμέραν καθ' ἣν ἀρχεται ἡ διήγησις ἡμῶν ἦτο ὅλη ἢ ὁδὸς μεστὴ περιέργων προσδοκούντων ἵνα θαυμάσωσι τὸν στολίσκον ἐφ' οὗ ἡ αὐτοκράτειρα Σεβίνη μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν εἶχε καταπλεύσει πρὸς δύο ὠρῶν εἰς τὸν λιμένα. Τοσάυτῃ δὲ ἦτο ἡ συροσὴ τοῦ πλήθους, ὡστε ἀνὴρ ἐπισημότατος, ὁ ἔπαρχος Τετιανός, ἵνα φθάσῃ ταχύτερον, προέτιμησε νὰ κατὰβῇ τοῦ ἄρματος καὶ νὰ διασχίσῃ πεζῶς τὰ πλάτη. Τὴν ἔπαρχον συνῴδεν ἀνὴρ τριακοντούτης περίπου, εἰληκινὴς καὶ ἄγγινος τὸ ἦθος, ἐνόματι Πόντιος, ὁ ἀρχιτέκτων τῆς πύλης. Ἐσπευδὸν δὲ ἀμφότεροι νὰ ἐξετάσωσιν ἐν ποίᾳ τινὶ καταστάσει ἦτο τὸ ἀνάκτορον, ὅπερ ἦτο ἔρημον ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Κλεοπάτρας. Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανός ἐδήλωσεν ἤδη τὴν προαίαν ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ διαμείνῃ ἐν τῇ Λοχίᾳ κατὰ τὴν ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ διατριβὴν αὐτοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο ἔσπευδον νὰ παρεσκευάσωσιν ἄσπον ὅθ' οὐκ ἔτι τάχιστα κατακλιθῶς

τὸ ἄδυματὰ εἰς ὑποδοχὴν τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἀλλὰ τὸ πρῶτον βλέμμα δὲν ἦτο πολὺ ἐνωπρωμένον διότι ἡ πύλη τῆς εἰσόδου ἦτο ἐξηρηματωμένη ἐν τῇ αὐτῇ τῆς τιμῆς ἦσαν ἠπλωμένα ἀνεπαρκῶν ἐνδύματα ὑγρά, τὸ θυρωρεῖον, κατακλιθὲν ἐπὶ φωτῶν παρασίτων, ὁμοίαζε πρὸς μεγάλου ὄρους χλωρὸν χόρτον.

Ὅταν ἀνοικτοῦ παραθύρου ἐφαίνετο γυνὴ καθήμενη ἐπὶ ἔδρας καὶ ὑπνάττουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τεσσάρων κυναρίων καὶ κλωθεῶν ἀπὸ τῶν ἀκανθυλλίδων.

— Ἐπισημὸς ! αἰ, θυρωρὸς ! ἀνεφώνησεν ὁ ἀρχιτέκτων.

Ἐνυδῶδες ἀναπνοὴ καὶ μεμφιμοῖρία ἠκούσθησαν ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἄκρας τῆς αὐτῆς καὶ ἀνὴρ χονδρὸς προσέδραμε σπεύδων καὶ κατέρριψε τὰ σχοινία καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν ἠπλωμένα.

— Εἶνε ὁ Κεραυνός ὁ ἐπιστάτης, εἶπεν ὁ ἔπαρχος πρὸς τὸν σύντροφον αὐτοῦ. Ποῦ εἶσαι, δεῖξέ μας τὸ ἀνάκτορον.

Ἡ ὄψις τῶν ἔνδον τοῦ ἀνακτόρου ἦτο ἐπὶ ἀθλιωτέρη τῶν ἔξω. Αἱ γλυφαὶ καὶ τὰ ψηφολογεύματα εἶχον ἀποσπασθῆ ἵνα κοσμηθῶσι τὰ ἀνάκτορα τῶν αὐτοκρατορῶν ἐν Ῥώμῃ ἢ τὰς ἐπαύλεις τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ὑπαλλήλων αὐτῶν. Ἡ βροχὴ εἶχεν εἰσπρεύσει διὰ τῆς διαρραγεῖσθαι στέγης καὶ χόρτα ἐφύοντο ἐν ταῖς αἰθούσαις. Ὄθεν μετὰ μακρὴν συνδιάσκεψιν ἀπεφασίσθη ἵνα ὁ ἔπαρχος ἱκετεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ Καίσαρος νὰ συντελέσῃ ὅπως ὁ ἀνὴρ αὐτῆς βραδύνη τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ ἀρχιτέκτων παντὶ σθένει ἐμελλε νὰ ἐργασθῇ ἵνα καταστῇ κατοικήσιμος ἢ ἦττον βεβλαμμένη πέτερυξ. Ἐμελλον νὰ κατασκευάσωσιν ἀγαλμάτια καὶ κοσμημάτων ἐκ μίγματος μαρμαροῦχοι καὶ ἀντικατάστασιν τῶν μαρμαρίνων, καὶ ἐργάζετο νυκτός καὶ ἡμέρας. Εἰς δὲ τὸν ἐπιστάτην Κεραυνὸν ἀνετέθη ὁ φωτισμὸς τῆς ἐργασίας, ἔργον ὅπερ μετὰ πολλῆς ἀνορεξίας ἀνέλαβα.

Μετὰ μίαν ὥραν τὸ ἔρημον οἰκοδόμημα κατεκλύσθη ὑπὸ στρατεύματος ἐργατῶν, οὓς αὐτὸς ὁ Πόντιος διητύθνε. Ἦλθεν ἡ νύξ καὶ ὄμως οὐδὲ ἐπὶ μικρὴν ἀνεπαύθη' οἱ ἀνθρωποὶ τῶν ἀνεζήτων φῶς, μᾶτην δὲ δις ἐστάλησαν πρὸς τὸν ἐπιστάτην ἀνθρωποὶ αἰτοῦντες λόχους. Ὁ ἀρχιτέκτων, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἀνέχηται τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ ἐπιστάτου, ἔπορεύθη αὐτὸς εἰς τὰ δώματα αὐτοῦ. Εἰσελθὼν δὲ διὰ τινος θύρας ἀνοικτῆς πρὸς τινὰ ἀντιθάλαμον σκοτεινὸν, πρὸς ὃν ἐβλεπε μέγα δωμάτιον κομφῶς διασκευασμένον, εἶδε τὸν Κεραυνὸν καθήμενον πρὸ τραπέζης ἐφ' ἧς διέχεσε φῶς λόχνος ὀρειχάλκινος τρία ἔχων φῶτα. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἐμελλεν ὁ ἀρχιτέκτων νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ δωμάτιον ἔστη ἀκούσας στεναγμοὺς καταστειλλομένου. Ἐκ τινος δωματίου ἐνδοτέρου εἶδε νεανίδα ὠχρὰν καὶ ἰσχνὴν φέρουσαν ἐπὶ δίσκῳ ἄρτον. Ἀποθέτουσα δὲ αὐτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης πρὸ τοῦ χονδρῶ ἐπιστάτου εἶπε περίλυπος :

— 'Επί τρεψόν μοι να σ' αγοράσω δλίγον κρέας' ό Ιατρός άπηγόρευσε να τρώγης ζήρον άρτον.

— 'Άς ίδωμεν, Σελήνη, έλεγεν ό Κερωνός άποπειρώμενος να τήν καθήσυχάσῃ, μή λυπού' δέν δυναμένα να αγοράσωμεν άρτον' έχω ένένα στόματα να φρέψω, άφίνω πλέον τούς δούλους, και ό κροπόώλης δέν μάς πιστόνει πλέον.

— 'Αλλά τί τά έκαμες τά τρία χρυσά νομίσματα, τά όποια σοι έδωκαν χάριν τής άφίσεως τής αυτοκρατείας;

'Αλλ' ό Κερωνός άμηχανών έκοπτε δια τών δακτύλων τόν άρτον ουδέν άποκρινόμενος. 'Ήτο δε 'Ελλην κενόδοξος, άγαπών τās τέχνας και τήν πολυτέλειαν. 'Ο ίσχνός αούτψ μισθός μετετρέπετο εις πολύτιμα κοσμήματα και εις σπάνια έπιπλα, τά δε τέκνα του άπέθνησκον υπό τής πείνης. Τέλος ώμολόγησεν ότι δια τών τριών χρυσών νομισμάτων ηγόρασε δακτύλιον, ή δε Σελήνη δέν τόν επέπληξε μόν αλλά τά δάκρυά τής έρπον. 'Από τού θανάτου τής μητρός τής αούτψ ειχεν αναλάβει τά του οίκου και τήν επιμέλειαν έξ μικρών αδελφών, άρρένων και θηλέων, ών έν άρρεν ήτο τυφλόν, και ή Σελήνη δέν άντέχε πλέον. Πλην δε τούτου ό Κερωνός ειχεν έτέρην κόρην 'Αρσινόην όνομαζομένην, όμήλικα περίπου τής Σελήνης, όμοιάζουσαν πρός τόν πατέρα τής και ήτις ηγάπα τόν καλλιπεσιμόν, τās ήδονάς και ένόμιζε φυσικότατα να τρώγοσιν οι άδελφοί τής άρτον μόνον και ύδωρ ένα δύναται αούτψ να αγοράζῃ τά κοσμήματά τής, άλλois δε ήτο καρδία αγαθή και χαρακτήρ προσηγής και χαριεις, πάντοτε ετοίμη να υποπύση τήν προσκυτέραν τής αδελφην πέντε λεπτά τής ώρας άφ' ου έκείνη τήν ειχεν επίπληξει.

'Αλλ' ή Σελήνη ειχε τó κακόν να άποκρούη τās πόδες συνδιελλεγών προτάσεις τής 'Αρσινόης, καλότι, ως πολλαι φύσεις εύδειαι και δραστήρια, ουδόλωος ήθελε να συγγορη τās αδυνάτους φύσεις.

Ούτε ή Σελήνη ούτε ό Κερωνός ήκουσαν τά βήματα του άρχιτέκτονος, όστις εστάθη ακίνητος έν τή σκιζ και ή έκφρασις του έξωργισμένου προσώπου του μετετρέπη εις οίκτον. Μετά στιγμιάν δε σιωπήν ή Σελήνη επανέλαθε:

— Πάτερ, μή δυσχερασηθής εάν σοι διημιλω και páλι. Δις ήδη ό άρχιτέκτων απέστειλε ζητών φώτα.

— Σιώπα! άνερώνησεν ό 'Ελλην πλήτητων δια τής πυγμής τήν τράπεζαν. Καί τί εν' αούτψ ό Πόντιος δια να ζαλιζωμαι δι' αούτόν;

— Βιζέομαι ότι ήμεις είμεθα εξ εύγενούς οικογενείας' άλλ' όμως εινα ανάγκη να καρδαίνωμεν τόν άρτον μας, και ήκουσα ένα τών εργατών λέγοντα, ότι εάν δέν υπακούσης όά σε παύσουν. Καί τότε τί να γείνωμεν με τά μιμρά;

Και ή μόν κόρη κατελήφθη υπό στεναγμών, ό δε πατήρ απέστρεψε τήν κεφαλήν. 'Ο Πόντιος, άπο-

ποσάσινας να δικόψῃ τήν σκηνήν αούτην, ενεφανίσθη και χαιρετίσας μετά προσπεποιημένου σεβασμού, τώ ειπεν εύγενώς, ένα εδρασετούμενος παραγγείλη να φροντίσῃσι περι του φωτισμού, προσθείς ότι τόν παρεκάλει μετά τάυτα να τόν τιμήσῃ δειπνών μετ' αούτψ.

'Ο Κερωνός ευειδίχασεν ευαρεστηθείς και τον ήκολούθησεν' ή δε θυγάτηρ παρεσκευάσθη να διανυκτερεύσῃ μέχρι τής επανόδου του πατρός τής διότι έγίνωσκεν ότι τó βαρύ έκείνη και παχύ σάμα, και τοι φαινόμενον ύγιές, μόλις δια μις κλωστής συνεκρατείτο έν τή ζωή, και δια τούτο δέν ήθελε να κοιμηθῇ πρόν ή πρώτον ό πατήρ τής επανέλθῃ και κοιμηθῇ.

Λαβούσα λοιπόν τά ένδύματα τών μικρών άδελφών τής και επιδιωρούσα αούτά υπελόγιζε και έσκέπτετο πώς να κατορθώσῃ να οικονομηθῇ ή οικογένεια μέχρι τέλους του μηνός δια τών χρημάτων ήτινα ήδη τή υπελείποντο. Καί κατά μόν τó διάστημα τής πρώτης ώρας μετά τήν άναχώρησιν του πατρός τής ειργάσθη εύκόλως και διαρκώς, άλλ' έπειτα τήν κατέλαθεν ύπνος, και ή ευμορφος κεφαλή τής έκλινε πρός τó στήθος' αφηνης άνοψούσα τήν κεφαλήν έλάμβανε τήν βελώνην έν τάχει και ειργάζετο εως ου páλι τά βλέφαρά τής έκλείοντο. Είδεν ύνειρον ότι κατέπεσε, και τó ύνειρον τούτο τήν έξύπνισε. Είδε páλι ότι ό πατήρ τής τή έρριψε λίθον και έξύπνισε páλι. Τó έλαιον του λύχνου ήτο έν τώ τελειοΰσθαι και όμως ό Κερωνός δέν επανήργητο. Κατελήφθη τότε υπό άνησυχίας, περιεκαλύφθη δια παλαιού τινος μανθούου, έπηρξ τή φώς, και κατηνύβηθη πρός μακρόν διάδρομον συνδέοντα τήν κατοικίαν του έπιστάτου πρός τó κύριον σάμα του οικοδομήματος και ουτινος τά παθήματα έβλεπον πρός έσωτερικήν τινα αούλήν. Διά τών παραθύρων δε τούτων ή Σελήνη έβλεπεν άλλα άνοήγματα φωτιζόμενα και ήκουε κρήτους πρίονων και σφυρίων.

'Η Σελήνη εβάδιζε διαστίζουσα, διότι εφοβείτό πως παρητήροϋσα δεξιή και άριστέρā μή εύρη τόν πατέρα τής έξηπλωμένον έν τινι γωνία. Διελθούσα τόν διάδρομον εισήλθεν εις αίθουσαν πλήρη ύλικου και φωτιζομένην δια δάδων προσκλωμένων επί τών κίωνων. Είδός τι βόγγου βραγχώδους ήκούετο ύπισθεν στοιβάδας συνίδων' ή νεανίς έξέβαλε κραυγήν, και προσέδραμε πρός τó μέρος ένθα έκαιτο ό παχύς Κερωνός, μελανήν έχον και οίδαλέον τήν ύψιν.

'Η κραυγή τής κόρης άρύπνισεν άνθρωπόν τινα γλυπττήν, όστις ειχεν άποκοιμηθῇ πρό τής τράπεζας τής εργασίας του, ως έκείνη πρό τινος ειχεν άποκοιμηθῇ επί του έργου τής. Άνεγείρων αούτος τήν κεφαλήν ειδή τήν κόρην ματαιώς σείουσαν τόν 'Ελληνα, και βλέπων τήν άγωνίαν τής τή ειπεν ένθαρρόνων αούτην.

— 'Αφ' ου βήγχει δέν εινα νεκρός. 'Ο οίνος του άρχιτέκτονος τά έκαιμεν ύλ' αούτά.

'Η Σελήνη, στρέψασα τήν κεφαλήν έκπλακτος, διότι εισερχομένη δέν τον ειχεν ίδεί, ειπε.

— Σϋ εισαι, Πολυδεύκη;

— 'Ως βλέπεις' και έλος ειμαι εις τās προσταγάς σου. Τί θέλεις να κάμω δια να σε βοηθήσω;

— Πρέπει να τον φέρωμεν εις τήν κλίνην του, ειπεν ή κόρη δεικνύουσα τόν κατακείμενον κολοσσόν.

— 'Εάν έχης τέσσαρας ήππους εις τήν διάθεσιν σου εινα δυνατόν.

— Πάντοτε ό ίδιος εισαι. Τί να κάμωμεν λοιπόν; θά κρουήν.

— 'Εταρε τó επανωφόριόν μου και σκέπασέ τον.

— 'Αμέ σύ; θά παγώσῃς.

— Καλά! εγώ ειμαι συνειθισμένος. Πήγαυνε σύ να κοιμηθής και εγώ τον προσέχω.

'Η Σελήνη ήγέρθη. Κατά τήν κλίνην δε αούτης ταύτην ό μανθώας τής διανοιγεται, τó δε εφθον αούτης σάμα, περιεκαλεισμένον έν λευκή ποδήρει εσθῆτι πολυπτόχω, εφαινετο ως ίσχνός τις κίων.

— Μή σαλεύσης! άνερώνησεν ό γλυπτής. Πρός θεών, μή έγγισῃς τήν χεΐρα εις τόν μανθών σου' αι πτυχαι του εινα θαυμάσιαι' δέν ειχαν πρότυπον δια τó άγαλμα τής Ούρανίας μου, και τώρα σύ θά γείνης τó πρότυπόν μου. Θέλεις;

'Εκείνη δε, ουδέν άποκριθεΐσα, υπήκουσεν ευπειθώς, διότι ή περιλυπος νεανίς, υπό τής δυστυχίας άποσκληρουνόεσθα, ηγάπα έν τώ βήθει τής καρδίας τής τόν παιδρον έκείνον νεανίαν, ου οι όφθαλμοί έλαμπον υπό μεγαλοφυίας. 'Ήτο δε υιός τής θυρωρού, τής αγαθής εκείνης γυναίκας τών κυναρίων και τών ακκυθυλλίδων, και πολλάκις έν τή παιδική του ήλιζα συνέπιζε μετά τών τέκνων του έπιστάτου. Αί δαδεις απέστειλον εις τά ύψηλά φανώματα λάμψεις άμυδράς και κινούμενας, ό μεθών έρεγγχεν επί τών συντετριμμένων πλάκων έν τώ μέσω του πηλού και τής γύψου, ό Πολυδεύκης μετεχειρίζετο τόν προπλαστήρα μετά τοςάυτης ταχύτητος, ώστε ή χεΐρ του έναρκοϋτο, ή δε Σελήνη ήτο λευκή υπό τής προσπαθείας ήν κατέβαλλε και υπό του κόπου, άλλ' ό χρόνος παρήργητο χωρίς μία πτυχή του ένδύματος τής να κινήθῃ.

Τέλος ή ώχροτής τής νεανίδος έξέπληξε τόν καλλιτέχνην.

— Μίαν άκόμη στιγμήν και θά αναπαυθής. Σ' ευχαριστώ δια τήν εύγενή προσυλίαν σου. 'Εχει δίκαιον ή μήτηρ μου, θά γείνης καλή σύζυγος.

— Δυνατόν να άπειτάσαι.

— 'Οχι, ύχι! 'Ονομάζεσαι Σελήνη, και εισαι γλυκά ή ό φώς τής σελήνης. Τά ένδύματα έχον και τήν σημασίαν των.

— 'Ο αδελφός μου ό τυφλός όνομάζεται 'Ηλιος, υπέλαθεν ή νεανίς μετά πικρίας.

'Ο Πολυδεύκης εσιώπησε. Χωρίς δε και αούτος να έννοήσῃ, ή παρατήρησις τής νεανίδος αούτη και ό τρόπος δι' ου έγένετο ή παρατήρησις τόν δυσηρέστησαν. 'Εγίνωσκε δε τόν χαλεπόν βίον τής Σελήνης, εθαύμαζε τήν γενναϊότητα τής, τή εφαινετο εύμορφος, και όμως αφηνης ήσθάνθη παγερόν τι πράγμα διεσιδύσαν μεταξύ αούτου και έκείνης. 'Υπεχώρησεν δλίγον, θέλων να παρατηρήσῃ τó έργον του, και επανέλαθε τήν εργασίαν έν άκρα σιγῃ.

'Η δε νεανίς, βλέπουσα ότι ό Πολυδεύκης ουδέν άπεκρίνετο, τώ ειπε πρώτον μόν μετά τινος ψυχρότητος, έπειτα δε έξαπτουμένη:

— Μή πιστεύεις όταν σε λέγω ότι δυνατόν να άπειτάσαι, και έχεις δίκαιον πιστεύον με, διότι πάν ό τι κάμω υπέρ των μικρών μας ουτε εξ άγαθοτητος τó κάμω ουτε εκ στοργής. 'Αλλά μόνον επειδή έκληρονόμησα τήν υπερηφάνειαν του πατρός μου μοι εινα άφόρητον οι άδελφοί και αι αδελφαί μου να έξέρχονται βρακένδυτοι και να ειξέρωσιν οι άνθρωποι πόσον ειμεθα πτωχοί. 'Από τού θανάτου τής μητρός μου δέν ήσθάνθημ πλέον χαράν. 'Η καρδία μου εινα αδιάφορος, και ό φόβος εινα τó μόνον αίσθημα όπερ εινα εις κατάρτασιν να αισθάνεται. Πολύ φοβοΰμαι πολύ τās ασθeneίαις, διότι θέλεις πολλά έξοδα, και δια τούτο προσπαθώ να εινα τά παιδία καλά εις τήν υγείαν των. Δέν θέλω να γείνω πλέον κακή παρ' ό τι ειμαι' όταν πάσχωσιν έκείνα εγώ λυπούμαι. 'Αλλ' όμως ό τι και αν κάμω υπέρ των άλλων δέν μ' εδφραίνει' τó πολύ πολύ ελαττοϋται δλίγον ή άνησυχία μου. Μ' έρωτηξ τί φοβοΰμαι; Τά πάντα φοβοΰμαι, διότι προσμένω κακόν πάντοτε, ουδέποτε καλόν. Φοβοΰμαι όταν κτυπώσι τήν Ούραν μας, διότι ίσως εινα δανειστής. 'Όταν καθ' όδόν στρέψωσι τούς όφθαλμούς των πρός τήν 'Αρσινόην, φοβοΰμαι δια τó μέλλον τής. 'Όταν ό πατήρ μου παρακούη εις τόν Ιατράν, φοβοΰμαι μή ό θάνατός του μάς βίψῃ εις τούς πέντε δρόμους. Τίποτε δέν κάμω με καρδίαν παιδρον τίποτε! 'Εργαζομένη ζηλεύω τās πλουσίας, τās όποιας ύπηρετοϋσιν αι δοϋλαι των. 'Επεθύμου να έχω χρήματα δια να κοιμώμαι τó ήμισυ τής ημέρας και να μή σαλεύω τόν δακτύλόν μου. 'Η ζωή μου εινα άθλιότης και πόνος. Καί εάν τυχόν επέλθῃ μια ώρα καλλιτέρας, πόσον θαυμάζω, ώστε παρεγγεται πριν ή συνέλθω εκ τής έκπληξείας μου και τήν χαρά.

Τάυτα ειπούσα εσιώπησε, και επειράτησεν αούτας σιγῃ έν τή εσρεία έκείνη πολυστήλω αίθούση, διακοπτομένη εκ διαλειμμάτων υπό τής δυσκόλου αναπνοής του κοιμωμένου. 'Η ψυχρότης ήν απέδειξεν ό Πολυδεύκης επεταίνετο, μάτην δε εζήτησ όπως ένθαρρυντικόν τινα λόγον.

'Εν τώ δε έσκαπτε μετά προσοχής υπεμβυλλούστας πτυχήν τινα του άγάλματος του, εσαλιπασιν έν τή παρακειμένη αίθούση, ως σημελον ότι ήθελε νέω-

στίφος έργατών. Ο Πολυδεύκης άνεγείρας τήν κεφαλήν είδεν εξαφανίζόμενον τό πρότυπόν του. Η λευκή εσθής τής Σελήνης εξηρνίζετο ταχέως κατά μήκος του διαδρόμου, και ό ξηρός ψόφος τών ξυλίων σανδαλίων τής ήλαττούτο. Ο καλλιτέχνης επανήλθε βραδεί βήματι πρό τής τραπέζης του, αλλά δεν ανέλαθε τά έργατά του. Είχε τόν νούν του εις τήν ώχραν ενείνην νεάνιδα, ής ή ψυχή απεναρρώθη και απεμακρύθη, και ό μανθύας τής εσχηματίζε τοσοῦτον θαυμασίας πυγιάς.

Γ

Ο Άδριανός άνευ τινός δυσκολίας συνήνεσε να βραδύνη τήν σφρίξιν του, και αι άρχαι τής πόλεως παντί σθένει προσεπάθουν να παρασκευάσωσι ύποδοχήν ένθουσιώδη, ότε αυτοκρατορικόν άγγελμα συνετάραξε τήν έπαρχον. Επήλθεν όρεξις εις τήν Καισαρα να επισκεφθή άγνωστος τήν Άλεξάνδρειαν, και έμνησεν εις τόν Τιτακόν, ότι μετ' ου πολὺ έμελλε να αποβιβάσθῃ εις Κοχίαν εν τέλει δὲ τής επιστολής παρήγγελλεν αύστηρός να μη κοινολογήσῃ τίποτα. Μόνος δὲ ό άρχιτέκτων Πόντιος έμαθεν, ως ειός, τό άπόρητον, και αύτός εισήγαγεν εις τά άνάκτορα τόν ρωμαιον άρχιτέκτονα Κλαύδιον — ύπό τοιοῦτον όνομα ήθελεν ό αυτοκράτωρ να εμφανισθῃ επί τοῦ παρόντος, — και ήν στιγμὴν οι έργάται έσπευδόν να κανώσωσι δωμάτιόν τι, αποκοιμίζοντες εξ αύτοῦ τά έργατά και τά διάφορα ύλικά, και μετακοιμίζοντες διάφορα επιπλα.

Ίνα δὲ τις ἔλθῃ εις τό δωμάτιον τούτο, κείμενον εν τῇ δυτικῇ πτέρυγι τοῦ οικοδομήματος, ύφειλε να διέλθῃ τήν αίθουσαν εν ήῃ ό Πολυδεύκης εΐχεν ίδρύσει τό εργαστήριόν του. Ο Άδριανός εστή ένώπιον τοῦ νεοῦ καλλιτέχνου, τόν εθεώρησεν ώραν τινά εργαζόμενον, και τῷ ελάλησε φιλοφρόνης δια λόγιον δηλούντων ότι δεν ήτό τις άδαής. Είσήλθεν έπειτα εις τά άτελῆ έτι δωμάτιά του, εὔρε τά πάντα καλώς ἔχοντα, και ήρώτησε μόνον, εάν ήτο καλή ή κλίη τοῦ Άντινόου. Δεν έλαβον δὲ καιρόν να τῷ παρασκευάσωσι δείπνον, και τῷ εφάνη νόστιμον να φάγῃ τά περισσεύματα τοῦ δείπνου τοῦ Ποντίου, μεθ' ή ενεκαλιδρύθη εν τῷ εργαστηρίω τοῦ Πολυδεύκου, εντα διεσέδαζε πλαττων γυναικείαν τινά κεφαλήν. "Ότε δ' επανήλθεν εις τό δωμάτιόν του ήτο ήδη νόξ.

Εν ήῃ δὲ ταῦτα συνέβαινον εν τῇ δυτικῇ πτέρυγι, ή περίλυπος Σελήνη περιστρέφετο εν τῇ στρωμνῇ της, αίθουσα να αποκοιμηθῇ διότι νεαι μέριμναι την εΐχον καταλάβει. Ο Κεραινός διενοήθη να μετασχη και ή Άρσινόη τής συνοδείας ήτις εΐχε παρασκευασθῇ προς ύποδοχὴν τοῦ αυτοκράτορος τό δε φιλέσσκον καρσίον άσμένως απεδέξατο τήν ιδέαν ταύτην, και τά χρέη τής οικογενείας έμελλον να αύξηθῶσι κατά τήν τιμὴν πολυμελοῦς ένδυμασίας, παραγγελευθείσης επί-

τηδες χάριν τής περιστάσεως ταύτης. Και ή μὲν Σελήνη απέδειξε τό παράλογον τής τοιαύτης διαπάνης, άλλ' ή Άρσινόη δυσχεροποίησα έκοιμάτο ήδη εν ειρήνη, εν ήῃ ή Σελήνη άνεπάλει καθ' έαυτήν πάντα τά ταρασσόντα και εξερειζόντα τήν ψυχὴν της.

Μετά πολλῆς δὲ ευχαριστήσεως είδεν επανερχομένην τήν ημέραν. Έγερωθείσα δὲ έλαβεν ύδρίαν δια τής μιας χειρός και λύχνον δια τής έτέρας, και επαρύθη να λάβῃ ύδωρ εκ τής κρήνης εν εκκρήτως ό πατήρ αύτης ήγάπη. Διαρχομένη δὲ τόν διάδρομον παρετήρησεν ότι τά πάντα δεν ήσαν ως και κατά τής άλλας ημέρας, και διενοήθη ότι εκεί βεβαίως θά κατέλυσεν ό νεώστῃ έλλοι ρωμαίος άρχιτέκτων, δι' ήν τήν προτεραίαν τῇ εΐχον ζητήσῃ άλλας. Η σκέψις αύτη τήν εφοβίσε, και άνύψωσε τήν λύχνον εν κάλλιον παρατηρήσῃ περίξ αύτης.

Αίφνης ήκούσθη γρυλλιστις και ή Σελήνη παρετήρησεν εξηλωμένον πρό τινος θύρας και ανυψωμένον επί τών προσθίων ποδῶν ζῶόν τι τερατώδες, όμοιάζον προς μεγαλογραφίαν κυνός' ύλακή φοβερά άντήχησεν, άλλατά τινα ταχέα ήκούσθησαν επί τοῦ εδάφους και τεράστιος όγκος επέπεσαν επί αύτης. Η Σελήνη κατεκυλίσθη κατά γῆς, εκβάλλουσα κρυγὴν σπαρκατικὴν' ήταῦλος τις έσπευτε προς τήν διάδρομον ξιρήρας, εν ήῃ ό Άντινόος προσεπάθει να αποκρυφθῇ τήν μορφήν του.

Αί θοαί λάμπες τής αὐγῆς έπιπτον επί τοῦ λεπτοφυούς προσώπου τής Σελήνης λιποθυμημένης. Ο Άντινόος, κλίνας τῷ γόνυ ένώπιον αύτης, εζητήσεν ελαφρά τοῦς γυμνοῦς βραχιόνάς της και ανεζήτησεν επί τής λευκῆς εσθῆτός της ίγνη αίματος' άλλ' ουδέν εὔρε, διότι ό κύων δεν έλαβε καιρόν να πληγώσῃ τήν νεάνιδα. Ανήγειρεν ό Άντινόος τήν ώχραν κερκίλιν, εξ ής εκπρέματο μακρά μεταξώδη κήμη, έστειλε τήν δουλίαν να φέρῃ ύδωρ και άλλα τινα, και εθεώρει μετὰ παραδόξου συγινήσεως τοῦς κανονικοῦς εικένους χειρακτῆρας τερασσημένους ύπὸ έννηρητον φοιήσεων. Αύτης δὲ, ό έννοήμενος τοῦ αυτοκράτορος τῶν Ρωμαίων, ό κεκορρευμένος θωπειών, ήσθάνετα ευφροσύνην άρητον παρέχων οὔτω μικράν τινα βοήθειαν εις ένθροπον άγνωστον, όστις δεν έμελλε να αποτίσῃ τήν χάριν δια δουλικῶν διαθεβαιώσεων.

Εξύπνα, έλεγε βρέγων τό μέτωπον τής Σελήνης δια τοῦ ὕδατος ύπερ ελάμισεν ό δοῦλος και όστιον ύπὸ τήν βίνα της ριαλίδιον.

Αλλ' αΐφνης παρετήρησεν ότι ό πέπλος της εΐχε κατασπαρχθῇ ύπὸ τοῦ κυνός, ώστε ό ώμος αύτης εφάνετα γυμνός. Ηρυθηιάσας άνύψωσε τὰς πτυχάς τοῦ πέπλου μέχρι τοῦ τραχήλου της.

Εξύπνα λοιπόν, εφώνησε μετ' άγωνίας.

Τὰ άχρσα χεΐλε διεσπάλισαν, αποκάλύπττα διπλὴν σείρην λευκωτάτων μικρῶν εδόντων και δξυτάτων, τὰ μέγαρα ανυψώθησαν βραδέως, και

ή Σελήνη εκινήθη εν ανεγερθῇ. Εν ήῃ δὲ ό Άντινόος εκυπτε να τήν βοηθήσῃ, ή Σελήνη περιέβαλε δια τών βραχιόνων της τόν τραχήλον του ανακράζουσα.

— Βοήθειαν! Πολυδεύκη! βοήθειαν! ό σκύλος μ' άρπαξε.

Και οι βραχιόνες ελώθησαν, και ή νεάνις έπεσε πάλιν επί τοῦ εδάφους. Φέρουσα δὲ τὰς χείρας προς τοῦς κρητάφους ανοίγει τοῦς όρθαλμοῦς και φρικώσα βλέπει τόν ένώπιον αύτης νέον.

— Τίς εΐσαι; τήν ήρώτησε γαμνή τῇ φωνῇ. Έκείνος δὲ ανεγερθείς υπεσθήθησεν αύτην προσπαθούσαν να έγερθῇ, και εΐπε:

— Διεξασμένον τών θεῶν τό όνομα διότι αναπνέεις! Ο κύων μας σε κατέρριψε, και εΐχε φοβεροῦς δόνοντας.

Η Σελήνη δια μιας ανηγήθη.

— Αισθάνεσαι πονηρά πόνον; τήν ήρώτησεν ό νέος μετ' ανησυχίας.

— Ναί, απεκρίθη ύποκώφως.

— Σ' εδάγμασε;

— Δὲν πιστεύω. Δός μοι τήν πόρην εκείνην, έπεσεν εκ τοῦ πέπλου μου.

Ο Άντινόος απεύσας υπήκουσεν, ελείνη δὲ κερρόνουσα τῷ ένδομά της ήρώτησεν αύτις:

— Τίς εΐσαι; Πῶς ό κύων οὔτος εὔρεθῃ εις τά άνάκτορά μας;

— Ο κύων οὔτος . . . εΐνε ιδικός μας... Ηλθομεν χθὲς τήν νόκτα, και ό Πόντιος μες...

— Εΐσαι τοῦ ρωμαίου άρχιτέκτονος;

— Ναί, και σύ τίς εΐσαι;

— Η κόρη τοῦ Κεραινοῦ, τοῦ επιστάτου τών άνακτόρων.

— Και τίς εΐνε ό Πολυδεύκης τόν όποιον εκάλεις εις βοήθειάν σου;

— Δια τί ερωτᾷς;

Ο Άντινόος ερυθρών και τεταραγμένος απεκρίθη:

— Διότι εφοβήθη ότε ανεφώνησε τόσον δυνατά: Πολυδεύκη!

— Όταν φέρῃ τις εις ξένην οικίαν κυνός σκύλους, επανέλαθε ζωνητός, τοῦς δένει. Σε παρακαλῶ να τόν προσέγῃς διότι απ' εδῶ διερχονται τά παιδία όταν εξέρχονται εις περίπατον. Σ' ευχαριστῶ δια τήν συνδρομήν σου. Και ή ύδρις μου;

Η ύδρια εκειτο κατά γῆς, συντετραμμένη εις μικρά τεμάγια, άτινα ή Σελήνη ίθουσα κατελήφθη ύπὸ σφοδρῶν λυγμῶν, ουδῶλως θυμῷ δακρύσασα. «Πάγει και αύτη! ανεφώνησεν όργίλως, και στρέψασα τὰ νῦκτα προς τόν Άντινόον, κατηύθυνθη μετὰ σπουδῆς και χωλίνουσα τόν άριστερόν πόδα προς τήν κατοικίαν τοῦ πατρὸς της.

Ο νέος Βιθυνός τήν εθεώρει απερχομένην ύπὸ τὰς μακράς στοάς. Τῷ επήρχετο σφοδρά επιθυμία να δρᾶμῃ κατόπιν της, να τῇ εΐπῃ ότι ό κύων δεν ήτο ιδικός του, και ότι πολὺ ελυπήθη

δια τήν συντριφείσαν ύδρίαν' άλλὰ δεν ετόλμα. Τέλος επανήλθε βήματι βραδεί εις τό δωμάτιόν του, κατεκλίθη και εκοιμήθη ύπνον βαθύν μέχρι τής στιγμῆς καθ' ήν ή φωνὴ τοῦ κυρίου του τόν εξήγειρεν εκ τής κλίνης.

Η Σελήνη μόλις είδεν τόν νέον, άλλως τε δὲ και ή συμφορά τής ύδρίας τόσον τήν εΐχε ταραξεί, όττα δεν ήδύνατο να συλλογισθῇ άλλο τίποτε. Ησθάνετο δ' έαυτήν κατασυντετριμμένην διότι, πλην τής συνθέσεως τοῦ άριστεροῦ ποδός, εΐχε τραυματισθῇ και κατά τόν αυχένα, εξ ου έρρεεν ήδη τό αίμα, κρητηθέν κατ' άρχάς ύπὸ τής πυκνῆς κόμης.

Εισελοῦσα εις τήν κατοικίαν εὔρε τόν πατέρα της όρθιον, όστις, άγανακτών διότι δεν εφερε ταχέως ύδωρ, υπεδέξατο αύτην διεπιπλήξεων. Έκείνη δὲ καθίσασα επί τινος καθίσματος εκλαιεν, ουδὲν λέγουσα.

— Τί εΐχεις; τήν ήρώτησεν ό Κεραινός.

— Εθραύσθ' ή ύδρία μου.

— Επειπε να προσέγῃς. Πάντοτε παραπονέσαι ότι δεν εχεις χούματα, και ἔμωις θραύεις πολύτιμα πράγματα!

— Επεσα κάτω, εΐπε σπογγίζουσα τοῦς όρθαλμοῦς.

— Ησπεσε κάτω; και τίς σε έρριψε;

— Ο σκύλος τοῦ ρωμαίου άρχιτέκτονος, εις τόν όποιον εδῶκαμεν τό άλλας. Έδῶ εκοιμήθη άπόψε.

— Και αφίνει λυμένα τά σκυλιά του να φάγουν τά τέκνα μου; ανεφώνησεν ό παχῆς Έλλην, περιστρέφον μανιώδης τοῦς όρθαλμοῦς. Μήπως σ' εδάγμασε;

— Όχι, εϋχι, άλλὰ μ' έβῆψε κατά γῆς και έπεσεν επάνω μου. Εΐχε κατὶ δόνοντας... «Ω! φρίττω άκόμη.

Και επανέλαθε τοῦς κλαυθμοῦς. Ο δὲ Κεραινός βλασφημιῶν εξεκρέμασεν από τοῦ τοίχου αίτρινον κάλυμμα.

— Ουτιδανέ, άχρεε! ύπετονύβριζε. Εγὼ να σε μάθω να φέρεσαι. Άχρεε!

Η Σελήνη κατενόησεν ότι κακῶς επράξεν ερωθίσασα αύτόν και προσεπάθει να τόν καταπραΰνη. Αλλ' εκείνος δεν ήθελε να τήν ακούσῃ, και δια φωνῆς βροντώδους εκάλασε τήν Άρσινόην, ήτις παρευθὺς επεφάνη.

— Έλα να διορθώσῃς τήν κόμην μου, τῇ εΐπεν ό Κεραινός δια τής αύτης απειλητικῆς φωνῆς, και εζήλθεν ως ήθοποιός ύποψιθυρίζων.

— Ουτιδανέ, άχρεε! να σε μάθω εγὼ να φέρεσαι.

Δ

Η Σελήνη επορεύετο καθ' εκάστην εις εργαστηρίον τι, και εργαζέτο ώρας τινάς εις τήν κατασκευὴν τοῦ παπύρου, να εξοικονομῇ τοῦδολαχιστον τόν ἄρτον τής οικογενείας' άλλ' εν άγωνία τοῦ πατρὸς της, οὔ ή υπερηφάνεια δεν θά ήνε-

χετο κατ' ούδ'ένα τρόπον τὴν τοιαύτην ταπει-
νωσιν. Ἦδη δὲ ἠτοιμάζετε νὰ πορευθῆ εἰς τὸ
ἔργον τῆς, ἀλλὰ ὁ ἀστράγαλος ἐξαγκλωθεὶς ἦτο
ἐσθλασμένος καὶ τὴν ἐπίνει' εἶπε δὲ σφοδρὰν κε-
φαλαλίαν. Οὕτως ἔχουσα λοιπὸν ἐξέκλιθη μετὰ
προσώπου ὑπὸ τῶν πόνων μέλουσα νὰ διανύσῃ ἡ-
μισείας ὥρας πορείαν. Καὶ συνήθως μὲν καθ' ὅσον
οἱ πάντες ἐστρεφον καὶ τὴν παρετήρουν ἀλλὰ σή-
μερον μόνον οἱ τῶν ἀγίων παῖδες προσείχον εἰς
αὐτὴν γελώντες διὰ τὸ χολαῖνον βῆμά της καὶ
τὴν παρεκλούουσαν χλευάζοντας.

Ἐνεκα τῆς πορείας ἐδεινώθη τοῦ ποδὸς τῆς ἡ
κατάστασις. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἠναγκάζετο
πολλάκις νὰ ἴσταται πρὸς ἀνακούφισιν, ἔπειτα δὲ
καὶ νὰ καθήται ἐπὶ τῆς φλυαίας τῶν θυρῶν, καὶ
τέλος κατήντησε νὰ προχωρῆ ἐκβάλλουσα καὶ
στεναγμῶν καθ' ἕκαστον βῆμα. Ἀμηχανοῦσα καὶ
καταβεβλημένη ἀπέβλεπε πρὸς τοὺς ἀπησρολη-
μένους διαβάτας, πρὸς τοὺς ἀμαξιστάς, ἀλλ'
οὐδείς προσείχεν εἰς αὐτήν. Ὅτε δὲ ὁ πόνος κα-
θίστατο ἔτις ἀφόρητος, κύπτουσα ἐπὶ τῶν ἀ-
στράγαλόν της καὶ ἡ πίεσις αὐτῆ παράγουσα
νέον δριμύν πόνον ἐξήλειψεν ὀλίγον τὴν αἰσθησιν
τοῦ πρῶτου. Ἐλοοῦσα δὲ πλησίον τοῦ ἐργα-
στηρίου συνήτησε γνώριμον μικρὰν ἐργάτιδα μα-
θητευομένην, καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσῃ
νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τοῦ ὄμου της, ἀλλὰ τὸ κορά-
σιον εἶπεν ὅτι βιάζεται πολὺ καὶ ἐξηκολούθησεν
τὸν δρόμον του. Ἡ Σελήνη στενάξασα ἠρώτησεν
ἐαυτὴν διὰ τί τάχα ἔπρεπε αὐτὴ νὰ πάσχῃ πάν-
τοτε χάριν τῶν ἄλλων, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι περὶ ἑαυτῶν
καὶ μόνων ἐφρόντιζον; Συγγνώμης τῆ ἐπανήργετο
ἡ ἔνοια αὐτῆ. Πολὺ δὲ δύσκολον ἦθελεν εἶναι
νὰ εἶπῃ τῆς τίνος ἔνεκα ἔπασχε μᾶλλον ἡ Σελήνη
κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, ἔνεκα τῆς θλιβότητος
τῶν οἰκείων της, ἔνεκα τῶν πληγῶν της ἢ ἔνεκα
τοῦ τραυματισμοῦ τῆς νέας καρδίας της. Ὅτε
δ' ἐφθασεν εἰς τὴν ὄρῃν τοῦ ἐργαστηρίου ἠσθάνθη
ὅτι τὴν καταλαμβάνε δεινὴ σκοτοδίνη. Κατέπε-
σεν ἐπὶ τινος καθίσματος ψιθυρίζουσα :

— Δὲν εἴμπορῶ πλέον νὰ προχωρήσω.

Ἐργάται τινὲς συνηρώτησαν περὶ αὐτῆς ἡ-
νὸς δ' αὐτῶν προτεινάντες νὰ τὴν μετακομίσω-
σιν ἐκεῖθεν, ὅκτι ῥωμαλεοὶ βραχίονες ἀνήγειραν
τὸ κάθισμα καὶ τὸ ἐλαφρὸν αὐτοῦ φορτίον, καὶ
τὸ ἔφερον εἰς τὸν συνήθη τόπον ἔνθα εἰργάζετο ἡ
Σελήνη. Πᾶσαι δὲ αἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ καθήμεναι
γυναῖκες ἀνήγειραν τὰς κεφαλὰς των. Οἱ ἐργάται
ἀπέθεσαν τὴν Σελήνην εἰς τὴν συνήθη αὐτῆς θέ-
σιν πρὸς τῆς τραπέζης ἐφ' ἧς εἰργάζετο μετὰ εἰ-
κοσάδος γυναικῶν συγκολλῶσα τὰ φύλλα τοῦ
παπύρου.

Ὁ τετραυματισμένος αὐτὴν τῆς νεάνιδος ἠρ-
ξάτο ἥδη ἐρεθίζομενος. Καίτοι δὲ ἡ Σελήνη ἠσθάν-
ετο ἐξυτὴν εἰς ἄκρον δυστυχίαν, οὐχ ἦττον ἡ ὑ-
περιφάνεια τὴν ἠνάγκαζε νὰ ὑπομένῃ καὶ προσε-
πάθει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν της χωρὶς ν' ἀ-

ποδείξῃ τίποτε. Ἀλλὰ μετὰ τινος ὥραν παρετή-
ρησεν ὅτι ἡ κερκαλομένη, γυνὴ γλυκυτάτη καὶ
ἡσυχος γνωστὴ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ διὰ τοῦ ὀνό-
ματος: « ἡ χήρα Ἄννα» λαμβάνουσα τὰ φύλλα
τῆς Σελήνης τὰ ἐκόλλη αὐτῇ. Ἡ δὲ Σελήνη ἠ-
φούσα τοὺς ὤμους εἶπε:

— Ἐπαρὲ τα εὐεύθερα καὶ κόλλα τα σύ' ἡ
αὐξήσῃ τὸ ἡμερονύκιόν σου' ἐγὼ σήμερον δὲν εἰ-
μαι διὰ τίποτε.

— Διὰ σὲ τὰ κολλῶ, κόρη μου, ἐπέλαθεν ἡ
χήρα. Βλέπω ὅτι εἶσαι ἀσθενὴς καὶ δὲν θέλω νὰ
σοῦ σπετερισθῶ τὸν μισθόν σου.

Λοιπὸν φαίνεται πτωχῇ; ἠρώτησε μετὰ τι-
νος τραχύτητος ἡ Σελήνη.

— Παντάξαι, κόρη μου' φαίνεται ὅτι εἶσαι
κόρη καλῆς οἰκογενείας; ἀλλὰ μὴ με στερεῇ τὴν
εὐχαρίστησιν νὰ σοῦ κάμω τὴν μικρὰν αὐτὴν ἐκ-
δούλευσιν, ἀφ' οὗ ἐτελείωσα ἐγὼ τὴν ἐργασίαν
μου.

Ἡ Σελήνη ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ
ἐψιθύρουν εὐχαριστίαν τινὰ. Ἠσθάνετο ψῆγος καὶ
πυρετὸν ἐκάθητο δὲ καταβεβλημένη καὶ τετα-
ραγμένη. Ἡ χήρα Ἄννα ἀπέτρεπε τὴν ἀδελφὴν
της, ῥαχίτικόν κοράσιον ὀνομαζόμενον Μαρίαν
καὶ ἀείποτε μεσιδίον, νὰ προσκαλέσῃ τὴν λατρί-
ν τοῦ ἐργαστηρίου, ὅστις πάραυτα ἐλθὼν ἐπισκέ-
ψη τὴν ἀσθενῆ καὶ προσέταξε νὰ τὴν θέσωσιν
ἐπὶ φορέου καὶ νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὸ μάλ-
λον πλησιέστερον μέρος. Ἀλλ' ἡ Σελήνη οὐδό-
λωδες συνηθάνετο τί συνέβαινε περὶ αὐτὴν ἔνοησε
δὲ μόνον ὅτι διήρχοντο κηπὸν τινὰ μέγαν καὶ
αἴφνης εὐρέθη καὶ σκοτὸς βελύ. Ἡ χήρα Ἄννα
τὴν μετέφερεν εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ κειμένην ἐκα-
τοστὴν προίπου βημάτων μακρὰν τοῦ ἐργαστη-
ρίου, παρὰ τὴν παραλίαν ἔν ᾧ ἐβοήθει τὸν λα-
τρίν ὅστις ἐπέθετε ἐπιδέσμιους, ἡ μικρὰ ῥαχι-
τικὴ ἔτρεχεν ἵνα ἀναγγεῖλῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν
οἰκογένειαν τῆς ἀσθενούς.

Μετὰ δὲ τινος ὥρας ἡ Σελήνη ἀνακουφισθεῖσα
ἦθ' ἡ καὶ ἡσυχάζουσα ἐβλέπεν ἐργαζομένην τὴν ἀδελ-
φήν της Ἀρσινόην ἔχουσαν τὴν ὄψιν ὡς τὸ βῆδον
καὶ ἀκτινοβόλουσαν.

— Ὡ Σελήνη, ἀνεπρόντησεν εἰσερχομένη, ἂν
ἤξευρες πόσον εἶμαι εὐτυχεῖς! Πῶς εἶσαι; Ἦ ὄψις
σου εἶνε ἀξιόλογος, ἤ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη!

— Ἔβρεις μέρος εἰς τὴν συνοδείαν;

— Ναι. Καὶ ἔπειτα τώρα αἰεθλοῦμαι πλοῦσιαι!
Ὁ πατήρ ἐπώλησε δύο ἐκ τῶν πολυτίμων κα-
σμημάτων του ἀντὶ ἑξ̄ χιλιάδων δραχμῶν. Καὶ
ὁ θὰ πάρω μίαν στολὴν... Ἀκούε νὰ σοῦ διηγηθῶ
τὴν στολὴν μου. Ὁ πατήρ ἐξῆλθε νὰ ἀγοράσῃ
ἓνα δούλον. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν εἰξέουρα πῶθεν ν'
ἀρχινῆσω. Εἶμαι κατακουρασμένη καὶ ὅμως εἴμ-
πορῶ νὰ χορῶν ἕως αὔριου. Ἀπὸ τὴν χαρὰν μου
ὁ θὰ μου φύγῃ ὁ νοῦς. Σὺ δὲν εἰξέουρας Σελήνη μου,
τί αἰσθάνεται ὁ ἐρωτοκτυπημένος. Ἀγαπῶ τὸν
Πολυδεύκην καὶ μ' ἀγαπᾷ!

τὸ αἶμα ἐξέλιπεν ἀπὸ τῶν παρειῶν τῆς Σε-
λήνης καὶ ἀπὸ τῶν ὠχρῶν χειλέων της κατέπι-
πτον ἑλαφρὰ αἱ λέξεις αὗται:

— Ὁ Πολυδεύκης ὁ γλύπτεις;

— Ναι, καλῆ, ὁ Πολυδεύκης μας. Ἄνοιξε τῶ-
ρα ταῦτά σου καὶ κάμω τα τόσα νάκουσῃς πῶς
συνέβη τὸ πρᾶγμα. Τώρα δὲ ἐν ᾧ ἠρχόμην νὰ σε
ἰδῶ ἤλθε μαζί μου καὶ μ' εἶπεν ὅτι μ' ἀγαπᾷ.
Καὶ τώρα, Σελήνη μου, πρέπει νὰ με βοηθήσῃς νὰ
καταφέρωμεν τὸν πατέρα νὰ εἶπῃ τὸ ναὶ καὶ
ὁ θὰ εἶπῃ ἐπὶ τέλους, διότι ὁ Πολυδεύκης εἶνε μέ-
γας καλλιτέχνης, ἀλλὰ οἱ γονεῖς του εἶνε ἄνθρω-
ποι πρόστυχοι, καὶ εἰσεύρεις, ὁ πατήρ... Καλῆ,
πῶς εἶσαι τὸσον χαλμῆ, Σελήνη μου;

— Δὲν εἶνε τίποτε τὸν πῶδα μου πονεῖ ὀλί-
γον. Λέγε μου λοιπὸν.

Ἠρχομένη λοιπὸν ἐβῆ καὶ ἐστηριζόμενη εἰς τὸν
βραχίονά του. Καὶ νὰ εἰξευρες, Σελήνη μου, τί
εὐχάριστον σπου εἶνε! Ἀλλὰ, σὺ, ἀδελφῆ μου, δὲν
εἴμπορεῖς νὰ φανταστῆς αὐτὰ τὰ πράγματα!...
Ἀλλὰ τί ἔχεις; ὑποφείρεις; Οἱ ὀφθαλμοὶ σου εἶνε
δακρυοσμένοι. Σ' ἐνοχλῶ; Ἡ χήρα Ἄννα λέγει ὅτι
δὲν πρέπει νὰ σ' ἐμιλοῦν.

— Καλῆ, λέγε, λέγε.

Ἡ Ἀρσινόη ὑπακούουσα μετὰ χαρᾶς διηγείτο
χωρὶς νὰ λητμονήσῃ τι δυνάμενον νὰ σπαράξῃ καὶ
νὰ ἐρεθίσῃ τὴν πτωχὴν τῆς δυσμοῖρου. Παρασυ-
ρομένη δὲ ὑπὸ τῶν ἠδέων ἀναμνήσεων περιέγραφε
τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ ἔνθα πρῶτον τῆ εἶπεν ὁ Πολυ-
δεύκης ὅς ἀγαπᾷ τὸ σύνδεστρον μέρος τοῦ
δημοσίου κηπου ἔνθα τῆ ἐβλέπεν ἐν φίλημα, τὴν
πομπὴν ἢν συνήτησεν καὶ παρεκλούουσαν δικ-
ασθεύζοντας. Μεθύουσα δὲ ὑπὸ τῶν ἰδίων λόγων
ἐλάλει, πιστεύουσα ὅτι τὴν διήγησιν της ἐθεώρει
ἡ ἀδελφῆ της ὡς ἠλικίαν ἀκρίνα μετὰ νόκτα ζο-
φερὰν. Ἀπὸ τοῦ Πολυδεύκου μετέβη εἰς τὸν περὶ
τῆς ἐνδυμασίας λόγον, εἰς τὰς ἐξαίσιχίλιας δραχ-
μάς, εἰς τὴν δούλον ἢν ἔμελλε νὰ ἀποκτήσῃ καὶ
εἰς τὰς ἀμάξας δι' ὧν ἐν τῷ μέλλοντι ἔμελλε
νὰ περιδιαβάζῃ.

Ἡ Σελήνη μέχρι μὲν τῆς στιγμῆς ταύτης
ἤκουε μετὰ πτωχῆς τὸν δὲ τρόπον τῶν χειλέ-
ων της ἀπέδιδεν ἡ Ἀρσινόη εἰς τὴν πυρετὸν
ἀλλ' ὅτε ὅμως τὴν ἤκουσε λέγουσαν περὶ τῶν
ἀμαξῶν, τὴν διέκοψε μετὰ ξηροῦ γέλωτος καί:

— Αὐτὸ εἶνε! εἶπε, ὁ θὰ σε κυλίουν αἱ ἀμαξαι
ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ἡμέρα νὰ κυλίεσαι εἰς τοὺς δρό-
μους ἄστεγος καὶ ἄσιτος.

— Εἰς τὸ κακὸν πηγαίνει πάντοτε ὁ νοῦς σου.
Σὲ λέγει λοιπὸν ὅτι τὰ πράγματα θὰ βελτιωθῶν.

Καὶ ἡ μὲν Σελήνη ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, ἡ δὲ
Ἀρσινόη ἠγέρθη.

— Πάντοτε μοῦ φαρμακεύεις τὴν χαρὰν μου,
εἶπεν ἐπιπλήττουσα τὴν ἀδελφὴν της. Καὶ ἐ-
γὼ ἤλθα με τόσον χαρὰν νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν
εὐτυχίαν μου. Ἀμμή ξένη ἂν ἦτο ἤθελεν εὐ-
χαριστηθῆ καὶ σὺ, ἀδελφῆ μου, μένεις ψυχρὰ ὡς

λίθος. Δὲν λέγεις τίποτε. Ὑψόνεις τοὺς ὄμους.
Τί λοιπὸν σοῦ ἔκαμα, ἀδελφῆ μου;

Καὶ ἡ μὲν Σελήνη ἀποβλέψασα πρὸς αὐτὴν
μετὰ τινος φρίκης ἐψιθύρουν:

— Δὲν εἴμπορῶ νὰ εὐχαριστήσῃ, ὑποφέρω πολὺ.
Ἡ δὲ Ἀρσινόη συγκινηθεῖσα προσέκλιεν ἵνα
τὴν ἀσπασθῇ, ἀλλ' ἡ Σελήνη τὴν ἀπέωθησε λέ-
γουσα:

— Ἄφες με. Πήγαινε. Δὲν εἴμπορῶ πλέον νὰ
υποφέρω.

Καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν τοίχον. Ἡ ἀδελφῆ της
προσεπᾶθησεν ἔτι νὰ τὴν θωπεύσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνη
τὴν ἀπέωθησε, καὶ διὰ φωνῆς τραχείας:

— Πήγαινε λοιπὸν, εἶπε, καὶ με θανατώνεις!

Ἡ δὲ Ἀρσινόη, εἰθρήνει καὶ τοι δὲ ἔχουσα
πολλὰ ἐλαττώματα, ἀλλ' ὅμως εἶχεν ἀγαθὴν
καρδίαν καὶ οὐδέποτε ἤθελε νὰ πικραίνῃ τοὺς
ἄλλους. Χωρὶς δὲ λέξιν νὰ εἶπῃ, ἐξῆλθε.

Τὴν δ' ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Ἀντίνοος
ἐπλανᾶτο κατὰ τὴν παραλίαν ἀμηχανῶν καὶ
πλήττων. Δις δὲ ἀναζητηθείς ὑπὸ τοῦ κυρίου
του δὲν εὐρέθη ἐκεῖ μετὰ τοσκότης δὲ ἀδιαφορίας
ἤκουσε τὴν ἐπιτίμησιν τοῦ Ἀδριανοῦ, ὅσπερ βλέμ-
μα δυσαρρεσείας ἐλαμψεν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ
Καίσαρος. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡδὴ ὁ εὐνοούμενος
δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποσπάσῃ τὸν νοῦν του ἀπὸ
τῆς νεάνιδος τῆς ὄδρους. Περὶ τῶν δούλων εἶχε
μάθει ἔτις τὴν ιστορίαν της καὶ περιπετῶν εἶχε
περιέλθει τὴν οἰκίαν τῆς χήρας Ἄννας χωρὶς νὰ
το ἔχει προκποφασίσει. Τὰ παράφρα ἦσαν κλει-
στά καὶ οὐδὲ τῆ ἐλάχιστον φῶς διεφάνετο διὰ
τῶν φύλλων. Ὁ νέος προσῆλθεν εἰς τὴν παρα-
λίαν ὡς ἀφρημένος, καὶ παρὰ τινος ἀποβῆθραν
εἶδεν ἀκρίτιον προσδεσμένον ἀπὸ τῆς κλίμακας.
Ἡ Σελήνη ἔλαμπε καὶ ἡ ὄψασσα ἦτο γαλανογαία.
Ὁ Ἀντίνοος ἐπιβὰς τοῦ ἀκρίτου ἔλυσεν αὐτὸ
καὶ καθὼν τὰς κόπας ἀπασακρῶνθῃ βραδέως ἀπὸ
τῆς ἀποβῆθρας. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἔπαυσε κωπη-
λατῶν ἵνα καλῶς θεωρήσῃ παράδοξόν τι θεῖμα.

Ἐπὶ τῆς ἀποβῆθρας εἶδε προβαίνουσαν γυναῖκα
λευχειμονοῦσαν καὶ ἡς ἡ μακρὰ κόμη ἠπλοῦτο
ἐπὶ τῶν ὠμων της. Ἐφαίνετο δὲ μετ' ἀγωνίας
βαδίζουσα, ἐκλονεῖτο καὶ συνεχῶς ἔφερε τὰς χεί-
ρας εἰς τὴν κεφαλὴν, ὅτε δ' ἐφθασεν εἰς τὸ χεῖ-
λος τῆς ἀποβῆθρας ἐπίσεε διὰ τῶν χειρῶν τοὺς
ὀφθαλμούς της, καὶ ὡς ἐν αἰθρίᾳ νυκτὶ ἀσπὴρ
πίπτει ἐξ οὐρανοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ δένδρου ἀποσπᾶ-
ται φύλλον τὸ φθινόπωρον, ἡ λευχειμονοῦσα ἐκεῖνη
μορφῇ κατέπεσεν εἰς τὰ κύματα. Κρυγὴ με-
γάλη ἀγωνίας διῆλθε τὴν γαλήνην τῆς νυκτός,
καὶ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν διανοιγέντος τοῦ
ὕδατος μετὰ θοοῦδου, αἱ ἀκτίνας τῆς σελήνης
ψυχρῆ καὶ στίλβουσαι ὡς πάντοτε, κατοπτρί-
σησαν ἐντὸς μυριάδων σταγόνων αἵτινες ἐφάνη-
σαν αἴφνης ἀναπνεῶσαι ἐν τῷ ἀέρι.

Ὁ Ἀντίνοος διὰ δύο ῥωμαλέων κινήσεων προσ-
ῆγγισε ταχέως καὶ ἀνῆρπασε τὸ σῶμα καθ' ἣν

στιγμὴν ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Καὶ τὸ μὲν ἀκάτιον ἀνετρέπη, αὐτὸς δὲ νηχόμενος ἔφερον ἐν ἀγκάλαις τὴν γυναῖκα μέχρι τῆς κλίμακος τῆς ἀναβήθρας καὶ ἀναβιβάσας τὴν ἀπέβασεν ἐπὶ τινος ὁραρίου. Χαρὰς δὲ αἰσθηματὸν θῆρανεν ὑπὸ τὰ διάβροχα ἐνδύματά του ὅτε ἤκουσεν ἐλαφρὸν καὶ ὀλισθερὸν ἔχον ἐξερχόμενον ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς πνιγμένης, ἣν μόλις ἠδυνήθη νὰ σώσῃ. Διεπέρασε τὴν χεῖρα ὑπὸ τὴν ἀκίνητον κερκλὴν τῆς μετὰ πλείστης προσοχῆς ἵνα μὴ ἐφάπτηται τοῦ μαρμαρίνου ὁραρίου. Τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο κεκαλυμμένον ὑπὸ τῆς μακρῆς καὶ πυκνῆς κόμης, ἥτις ἐφαίνετο ὡς τολοπὴ λίανου βεβρεγμένου. Ὁ νεανίας ἀπεμάκρυνε βραδέως πρὸτον μὲν τὸ μέρος τῆς κόμης τὸ καλύπτον τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ προσώπου, ἔπειτα δὲ τὸ ἀριστερὸν καὶ ἔπειτα... ἔπειτα ἔκλινε τὰ γόνατα ἔμπροσθεν αὐτῆς, διότι ἦτο ἡ Σελήνη, ἣν ὄρα ἦν ἡγάπα!

Τρέμων σύσσωμος ὁ Ἀντίνοος εἴλικσε τὴν Σελήνην πρὸς ἑαυτὸν καὶ προσήγγισε τὸ οὖς εἰς τὸ στόμα τῆς· μήπως ἦτο νεκρά; Ἄλλ' ὄχι, ὄχι, ἀναπνεύει, ζή!

Ἔβλιψε τὴν παρειὰν τῆς διὰ τῆς παρεΐας τοῦ. Ὁ πόσον ἦτο ψυχρά! Ψυχρά ὡς πάχος, ψυχρά ὡς ὁ θάνατος! Ὁ Ἀντίνοος ἐγεραίρει ἑλαβεν αὐτὴς τὴν Σελήνην ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ καὶ τὴν ἔφερε πρὸς τὸν λευκὸν οἰκίσκου, οὗτινος τὰ τεῖχη πρὸ ὀλίγου εἶχε παρατηρήσει ἀνὰ μέσον τῶν θάμων. Ὡλοούμενος δὲ ὑπὸ συγκινήσεως ἀρρήτου κύψας πρὸς αὐτὴν ὡς ἀδελφὸς ἐπὶ τῆς κοιμωμένης ἀδελφῆς τοῦ, τὴν ἐφίλησε τὸ μέτωπον.

Ἐκείνη δὲ κινήσειτ' ἀνείρεε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τον εἶδεν ἀτενῶς· ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς ἦτο τοσοῦτον δειλὸν, τοσοῦτον τεταραγμένον, τοσοῦτον ψυχρὸν, τοσοῦτον ἀλλόλοτον, ὥστε ὁ νεανίας ὠπισθοχώρησε φοβερῶς.

— Σελήνη, ἐτραύλισε, δὲν με γνωρίζεις;

Ἐκείνη ἐφάνη ὅτι δὲν ἤκουσε. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκινούσαντο μόνον, παρακλονοῦντες πᾶσαν κίνησιν τοῦ Ἀντινοῦ.

— Σελήνη! ἐπανελάβε λαμβάνων τὴν χεῖρά τῆς καὶ φέρον αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ.

Ἄλλ' ἐπὶ τῆς φιλίας τῆς θύρας ἐπαράνη ἡ μικρὰ Μαρία, ἥτις καὶ ἐκάλεσε παρευθὺς βοήθειαν ἅμα ἰδοῦσα ξένον ἄνθρωπον παρὰ τῆ κλίνῃ τῆς ἀσθενῶς.

Ἄλλ' ὁ δὲ Ἀντίνοος ἐφοβήθη ὡς ὁ ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαμβανόμενος κλέπτης: Ἐμίμησεν ἕξω τοῦ οἰκίσκου ἀνατρέψας δύο ἢ τρεῖς διαβάτας ἐπιγελάσαντας νὰ τον ἀναγκασίσωσιν διότι ἐξέλαβεν αὐτὸν ὡς αὐτοφώρῳ κλοποιὸν ἄνθρωπον. Ἐπαυελθὼν δὲ εἰς τὰ ἀνάκτορα εὗρε τὸν Ἀδριανὸν λαν παρωρυγμένον κατ' αὐτοῦ, διότι δύο ἤδη ὥρας τὸν περιεμένε.

— Ποῦ ἦσο, τῷ ἀνεφώνησεν ἅμα ἰδὼν αὐτόν.

— Σὰς ἐξήτουν ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ σας

εὗρω. Καὶ ἐγὼ λοιπὸν ἐπήρα ἐν ἀκάτιον καὶ ἐπῆγα νὰ περιδιαβάσω εἰς τὴν θάλασσαν.

— Ψεῦδεται.

Ὁ εὐνοούμενος οὐδὲν εἶπεν ἀνυψώσας μόνον τοὺς ὄμους. Καὶ εἰ τον ἔμελλε τώρα πλέον;

Ε'

Τὴν δὲ ἐπιούσαν καὶ τὰς ἐπομένης ἡμέρας ὁ Ἀντίνοος ἐπανεληγμένως ἦλθε καὶ περιεφέρετο περὶ τὴν οἰκίαν τῆς χάρας. Ἀπέστειλεν εἰς τὴν Σελήνην τὰ κάλλιστα τῶν ἀνθέων τῆς Ἀλεξάνδρειας καὶ τὰ πάντα ἐποίει οὕτως, ὥστε νὰ γινώσκῃ ἡ Σελήνη ὅτι αὐτῆς καὶ μόνης ἐμερίμνα, ἀλλ' ἐκείνη ἐρριπτε τὰ ἀνθή εἰς τὴν γωνίαν καὶ τὸν ἐθέλει ὡς ἐκληρῶν. Καὶ τὸ μὲν σῶμα τῆς νεανίδος ἐθεραπείετο βραδέως, ἡ δὲ ψυχὴ τῆς ἔμενε τεταρακταμένη. Μόνον δὲ κατ' ἐκείνας τὰς στιγμὰς αἱ ἀλγηδόνες αὐτῆς ἐμστριάζοντο ὀπισθοῦν, κατ' ὅσον αἱ ἐξορίζουσαι αὐτὴν γυναίκες τῆ ἐλάλουν περὶ ἀγνωστοῦ τινὸς Θεοῦ, παντοδυναμίου, παρακλυθόντος τοὺς τελλισμένους καὶ ἀποζημιούντος αὐτούς ἐν ἄλλῳ τινὶ κόσμῳ ἀνθρώπων ἐν τούτῳ ὑπομένουσι. Οἱ παρακλυθιακοὶ λόγοι οὗς ἀνεγίνωσκον εἰς αὐτὴν ἐν μυστηριώδει τιμὴ βιβλίῳ ἔλθοντι, ὡς τῆ ἐλεγον, ἐξ Ἰουδαίας, μετέβαλλον τὴν δραμύτητα τῶν πόμων τῆς εἰς ἀτονίαν ἐσθρητικὴν.

Ὁ πατὴρ τῆς Σελήνης ἤρχετο εἰς ἐπίσκεψιν τῆς ἐπὶ φορεῖον, διότι ἀρ' ὅτου εἶχον χρήματα οὐδέποτε οὔτε αὐτὸς οὔτε ἡ Ἀρσινόη ἐξήρχοντο πλέον παρ' αὐτὴν, καὶ ἐλάχιστοι τῆ διαγέρτο μετὰ πικρίας τὴν ἀπροπῆ διαγωγὴν τῶν ἐν τῷ ἀνακτόρῳ κατακλύοντων Ῥωμαίων. Περὶ οὐδένος ἐφρόντιζον ἢ ἀλαζονεία τὸν ὁσμέρι ἐπολλαπλασιάζετο καὶ ὁ Κερκερὸς εἶχε ἀποφασίσει ἀνυπεροθέτως νὰ ἀναφέρῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἀρχηγόν των, τὸν Ῥωμαῖον ἐκείνον ἀρχιτέλτονα τὸν ὀνομαζόμενον Κλαύδιον.

Ἐσπέραν δὲ τινα, ἐν ᾧ ὁ ἐπιστάτης ἦτο ἐξηγμένος ὑπὸ τοῦ οἴνου, οἱ ξένοι προσέβαλαν εἰς αὐτὸν νέες ἀπειτήσεις, οὗ ἐνεκα γενόμενος ἕξω φρονῶν ἀπεφάνισσε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του. Ἐλθὼν εἰς τινα αἵθουσαν εἰς ἣν ἐγίνωσκεν ὅτι ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ὁ Κλαύδιος ἵνα ἐπιθεωρήσῃ ψηφολέτημά τι, ἀνέμενον αὐτὸν ἔχον ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον ἐξηγμένον. Μετ' οὐ πολὺ εἰσήλθεν ὁ Ἀδριανὸς καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ψηφολέτηματος χωρὶς οὐδόλους νὰ προσέξῃ εἰς τὸν ἐπιστάτην καὶ διελθὼν ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς ἐὰν διερχετο ἐνώπιον λίθου. Ἀλλ' αἴφνης φωνὴ βραγγωδῆς ὡς ἐξερχομένη μετὰ δυσκολίας ἐκ λάρυγγος συνεσηγμένου ἠκούσθη λέγουσα ὡπιθὸν τοῦ Ἀδριανοῦ:

— Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, χαιρετίζων... χαιρετίζων τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ὀπίωον κατοικοῦν.

Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ στραφεὶς ὀλίγον εἶπε:

— Καὶ εἰς τὴν Ῥώμην χαιρετίζων τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι ἀξίζον τὸν κόπον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Κερκερῶνος σχεδὸν ἐξῆλθον τῆς κοιλότητός των.

— Φιλοξενεῖσαι ἐν τῷ ἀνακτόρῳ μου, εἶπε, καὶ ἐξ ἐγνῶμοσύνης ὁ κύλιος σου ἔφαγε σχεδὸν τὴν κόρην μου. Μάθω ὅμως ὅτι εἰς τὰς φλέδας τοῦ ἀνθρώπου ὅστις τώρα εἶνε ἐνώπιόν σου, βρεῖ αἷμα τῶν μακεδόνων ἡγεμόνων τῆς χώρας ταύτης. Τί σημαίνουναι οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους πρὸ ὄγου ἐξεστόμενος;

Ὁ Ἀδριανὸς ἐστράφη πρὸς αὐτὸν ἀποτόμως καὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ ἐσπινθηροβόλοι ἐκείνη ἡ φλόξ ἥς τὴν κεραυνοβόλον ἔκφρασιν ὀλλοι ὑπέμενον, καὶ ἡ ἤχηρά φωνὴ του ἀντήχησεν ὅτε ἀνεκραῖε πρὸς τὸν δύσμοιρον Κερκερῶνον.

— Οἱ λόγοι μου σημαίνουναι ὅτι εἶσαι ἀπίστος ἐπιστάτης, ὅτι ἔμαθα τί κάμνεις τὰ πλοῦτα τὰ ὀποῖά σ' ἐνεπιστράθησαν, ὅτι... .

— Ἦν ὅτι;... ὑπέλαβεν ὁ Ἕλληνα τρέμων ἐξ ἀρχῆς καὶ τὰ χεῖλη ἔχον λευκά.

— Ὅτι ἠθέλησας νὰ πωλήσῃς εἰς τοῦτον ἐδῶ τὸν ἄνθρωπον ἕνα τῶν πινάκων τῶν ἀνακτόρων, καὶ ὅτι εἶσαι, ἀρ' οὐ θέλεις νὰ τὸ μάλιστα, βλάβῃ καὶ ἀρχεῖος!

— Ἐγώ, ἐγώ, εἶπεν ὁ Κερκερὸς μετὰ δόγγου, ἐγὼ εἶμαι;... Ἄ! ὅ μὲ πληρώσῃ τὰς λέξεις ταύτας.

Καὶ ὁ μὲν Ἀδριανὸς ἀνεκἀγγισσε ψυχρῶς καὶ ἐμπαικτικῶς· ἀλλ' ὁ Κερκερὸς μετ' εὐστροφίας, ἦν οὐδόλους ὅ μὲ ἤλιπε τις ἐκ τοσοῦτον χυδρῶ σῶματος, ἐφώρμησεν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἦν ὁ αὐτοκράτωρ τῷ ἔδειξε, τὴν ἄρπασεν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ τον διέπεισε βιαίως καὶ ὠρῶμενος.

— Ὅχι! ἔχιδνα! ἐγὼ ὅ μὲ σ' την βγάλλω τώρα, τὴν συκοφαντίαν σου.

— Ἄρας τὴν ἄνθρωπον, ἀνεφώνησεν ὁ Ἀδριανὸς, ἢ, μὰ τὸν κύριόν μου! ὅ μὲ μετανοήσῃς.

— Νὰ μετανοήσῃς; ἀνεφώνησεν ἀγρίως ὁ Κερκερὸς· σὺ ὅ μὲ μετανοήσῃς ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ ἔλθῃ εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Τότε λογαριαζόμεθα καὶ βλέπονν τότε οἱ συκοφάνται, οἱ ἀυθάδεις, οἱ ὀποιοὶ ἐρχονται καὶ φέρουν ἀταξία εἰς τὰς οἰκίας, οἱ... .

— Ἀνθρώπε... ἀνθρώπε, ὑπέλαβεν ὁ Ἀδριανὸς ἡσύχως μὲν ἀλλὰ αὐστηρῶς καὶ ἀπειλητικῶς· δὲν ἠξάρεις πρὸς τίνα λαλεῖς.

— Ὡ! σὲ εἰξεύρω, καὶ πολὺ καλὰ μάλλιστα. Ἀλλὰ ἐγώ, θέλεις νὰ σ' εἰπῶ, θέλεις, τίς εἶμαι;

— Εἶσαι μωρὸς, ὑπέλαβεν ὁ κύριος τῆς οἰκουμένης ὑφῶν τοὺς ὄμους.

Ἐπειτα δ' εὐθὺς προσέθηκεν ἡσύχως, ψυχρῶς καὶ σχεδὸν ἀδικήτως:

— Εἶμαι ὁ αὐτοκράτωρ.

Ἡ χεὶρ τοῦ ἐπιστάτου παρεχρῆμα διστάλη καὶ ἀφῆκε τὸ θυμὸν του. Ἀνακτός καὶ βλοσυρὸν

ἔχων τὸ βλέμμα παρετήρει ἀτενῶς τὸν αὐτοκράτορα. Αἴφνης κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν ἔκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω ἐξέβαλε κραυγὴν λαρυγγώδη καὶ κατεκυλίσθη κατὰ γῆς ὡς βράχος ἀποσπασθεὶς ὑπὸ σεισμοῦ.

Ἡ αἶθουσα ὅλη ἀντήχησεν ἐκ τοῦ κρότου τῆς πτώσεως τοῦ ἐπιστάτου. Ὁ Ἀδριανὸς ἐφάνη ὀλλῶν τρομάζας, ἔπειτα δὲ βλέπων αὐτὸν κείμενον πρὸ τῶν ποδῶν του ἀκίνητον, ἔκυψε πρὸς αὐτὸν οὐχί τόσο ἐξ οἴκτου, ὅταν ἵνα ἴδῃ τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ, διότι κατεγίνετο καὶ εἰς τὴν Ἰατρικήν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ κατ' ἦν ἐλάμβανε τὴν χεῖρα, ἵνα ἐξετάσῃ τὴν σφυγμὸν του, εἰσώρμησεν ἡ Ἀρσινόη εἰς τὴν αἶθουσαν, ἀκούσασα ἐξωθεν τὸν ὠρυθὸν τῆς ἐριδος καὶ τὸν κρότον τῆς πτώσεως τοῦ ἀτυχῶς πατρός τῆς.

Ἄμα δὲ ἰδοῦσα τὴν πελιδνήν καὶ ἐξηλλοιωμένην ὄψιν του ἐξέβαλε κραυγὰς ὀδύνης. Αἱ δὲ μικραὶ ἀδελφαί τῆς, αἵτινες τὴν παρακλοῦσθουν, ἤρχαντο καὶ αὐταὶ στεναζούσαι, πρῶτον μὲν ἀγνοοῦσαι διατί, ἔπειτα δὲ διότι ἐφοβοῦντο τὸν νεκρόν.

Οὐδὲν ἀπεστρέφετο μᾶλλον ὁ αὐτοκράτωρ ἢ τὰς κραυγὰς τῶν παιδιῶν· ἀλλ' ὅμως κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ὑπέφερε τὸν ὠρυθὸν τοῦτον, ὡς ὅτου ἐπέσιθη ὅτι οὐδενὴ ὑπέφερε θεραπεία.

— Ἀπέθανεν, εἶπε μετὰ τινος στιγμῆς. Καλῶν τὸ πρόσωπόν του, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τίνα δοῦλον.

Καὶ ἡ μὲν Ἀρσινόη καὶ τὰ παιδία ἐπανελάβον σφοδρότερον τοὺς θρήνους των, ὁ δὲ Ἀδριανὸς παρατηρήσας αὐτὰ τεταραγμένος ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

ς'

Ἐβδμήμα περιῖπου μετὰ τὸ συμβῆν τοῦτο ἡ Μαρία εἶδεν ἐισερχόμενον τὸν Ἀντίνοον εἰς τὸν κῆπον τῆς χάρας· ἦτο δὲ συνειλησμένη εἰς τοῦτο· διότι οὐδέποτε σχεδὸν παρήρησε ἡμέρα χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσῃ ὁ εὐμορφος Βιθυνὸς νὰ λαλήσῃ πρὸς τὴν Σελήνην. Ἀλλ' ἡ Μαρία τῷ ἐφράξε τὴν ὁδὸν καὶ τον παρεκάλεσε, ὡς πάντοτε, νὰ ἀποσυρῆ. Ἐκεῖνος δὲ τὸ πρῶτον ἠδῆ δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ.

— Καλὴ μου Μικρία, εἶπε μετὰ γλυκύτητος, πρέπει νὰ την ὀμιλήσω.

Καὶ διελθὼν πλῆσιον τῆς μικρῆς κόρας, ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐνθα τὴν νύκτα, ἦν δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ· εἶχε ἀποθήσει τὴν Σελήνην ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ διαβαίνων τὴν φιλίαν ἐκάλεσε αὐτὴν ἐξ ὀνόματος.

Ἐκείνη δὲ ἐντρομος ἐκυψα τὸ βιβλίον ὅπερ ἀνεγίνωσκεν εἰς τὴν τυφλὸν ἀδελφὸν τῆς τὸν μικρὸν Ἠλίον, ὅστις εἶχε καταφύγει πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου τοῦ πατρός.

Ὁ Ἀντίνοος ἐπανελάβε τὸ ὄνομά τῆς ἱετευτικῶς.

φεύμα ως δύο βέλη. Ἄλλ' αἴφνης ὁ δοῦλος εἶδε τὸν Ἀντίοχον ἀνεγειρόμενον καὶ ἀναρρίπτοντα τὰς κόπας τοῦ εἰς τὸν ἄερα. Ταῦτοχρόνως δὲ ἤκουσεν ἀναφωνοῦμενον καὶ τὸ ὄνομα τῆς Σαλήνης, καὶ ἔπειτα ὁ Νεῖλος ἐδέξατο ἐν τοῖς κύμασι τοῦ τὸ κάλλιστον πάντων τῶν θυμάτων.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐτέλεσεν εἰς τὸν εὐνοούμενον του κηδείαν μεγαλοπρεπεστάτην, τὸν κατέταξεν ἐν ταῖς θεαῖς καὶ ἡ λατρεία του ἐπανηγυρίσθη ἐν ὅλῃ τῇ Αὐτοκρατορίᾳ.

[Ἐκ τῶν τοῦ Γεωργίου Ἐβερς].

** Φ.

II ΠΥΡΑΜΙΣ ΤΟΥ ΧΕΟΠΟΣ

Ἡ μεγάλη πυραμῖς, ἡ πυραμῖς τοῦ Χέοπος, ἀνοψοῦται εἰς ὀλίγων χιλιομέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Καίρου. Παρ' αὐτὴν ὑπάρχουσι καὶ δύο ἄλλαι, μικρότεραι ὅμως, πᾶσαι δὲ ἔχουσι τοιαύτην θέσιν, ὥστε αἱ τέσσαρες αὐτῶν πλευραὶ εἶνε ἐστραμμέναι πρὸς τὰ τέσσαρα κύρια σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Εἶνε δὲ τεταγμέναι λοξῶς, παρουσιάζουσαι γωνίαν ἢ μία πρὸς τὴν ἄλλην.

Ἡ μεγάλη πυραμῖς εἶνε ἢ πρὸς βορρᾶν καί μεν, αὕτη δὲ εἶνε ἢν συνήθως ἀναβαίνουσιν οἱ περιηγηταί. Ἡ ἀνάβασις δὲν εἶνε τόσον δύσκολος ὅσον κοπιώδης, γίνεται δὲ πάντοτε τῇ βοήθειᾳ ὀδηγῶν Βαβυλωνίων. Βύκολωτέρα εἶνε ἡ ἀνάβασις διὰ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς, τῆς πρὸς τὸ Κάιρον ἐστραμμένης, ἐφ' ἧς φαίνεται ὡς τις γιγάντειος κλιμαξὶς ἠρειπωμένη, ἀποτελουμένη δὲ ἐκ βαθμίδων ἀνίσων καὶ πλὴθὺν ὑψηλῶν, τὰς ὁποίας ἀδύνατον εἶνε νὰ διασέλῃ τις ἄνευ τῆς βοήθειας τῶν χειρῶν καὶ τῶν γονάτων του, καὶ ταῦτοχρόνως ἀνασυρόμενος μὲν ἐκ τῆς χειρὸς, ὠθηόμενος δὲ ὑποσθεν ὑπὸ τῶν ὀδηγῶν του.

Ἡ κορυφή τῆς πυραμίδος εἶνε ἐσχηματισμένη εἰς εἶδος τετραγώνου ὀροπεδίου δέκα περίπου τετραγωνικῶν μέτρων. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτοῦ ἦτο ἄλλοτε πολὺ μικρότερα, μέχρι τῶν χρόνων, καθ' οὓς οἱ καλῖφαι ἀφῆρσαν τὸ ἀνώτερον τῆς πυραμίδος μέρος καὶ τὰ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρων βαθμίδων ἀντερείσματα, μεταχειρισθέντες τὸ ὕλικόν τοῦτο εἰς κτίσιν τοῦ Καίρου.

Ἡ ἐκ τῆς κορυφῆς τῆς πυραμίδος θέα εἶνε, λέγουσιν, ἀπαράμιλλος.

Μακρὰν φαίνεται ὁ Νεῖλος ἐξελισσόμενος διὰ μέσου τῆς πεδιάδος, ἐφ' ἧς φαίνονται ἐστραμμένα ὡς κηλίδες λευκόφαιαι τὰ χωρία μακρότερον δ' ἔτι διαφαίνεται ἡ πόλις τοῦ Καίρου μετὰ τοῦ φρουρίου, τῶν μιναρῶν καὶ τῶν ἐρυθρῶν θόλων τῶν τζαμιῶν τῆς καὶ πέραν, εἰς τὸ βάθος, ἢ ἔρημος μὲ τὸν ἀχανῆ αὐτῆς ὀρίζοντα.

Τὸ κάθετον ὕψος τῆς πυραμίδος εἶνε 422 ποδῶν ἢ 137 μέτρων. Ὑπελογίσθη δὲ ὅτι διὰ τῶν λίθων, οἵτινες ἐχρησίμευσαν εἰς οἰκοδομὴν αὐτῆς, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ κατασκευασθῇ στερεὸν τεῖχος 6 ποδῶν ὕψους περιλαμβάνον ὀλόκληρον τὴν Ἰσπανίαν.

Κυρία Χ**

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ.

Ὁ κατηγορούμενος εἶνε τετραπερασμένος τις κλέπτης, ἐξάκις ἤδη καταδικασθεὶς δι' ἄλλας πράξεις του.

Ἄμα ἦλθεν ἡ σειρά τῆς δίκης του.

— Κύριε πρόεδρος, λέγει, ὁ δικηγόρος μου εἶνε ἀδύνατος, διὰ τοῦτο ζητῶ ἀναβολὴν τῆς δίκης.

— Ἀλλὰ συνελήφθη; ἐπ' αὐτοφώρῳ, μὲ τὸ χέρι εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ κατηγοροῦ. Τί εἰμπορεῖ νὰ εἰπῇ ὁ δικηγόρος εἰς ὑπεράσπισίν σου;

— Ἰσα, ἰσα, διὰ τοῦτο εἶμαι περίεργος καὶ ἐγὼ νὰ τὸν ἀκούσω, κύριε πρόεδρος.

ΛΑΘΕΙΑΙ

Ἡ πρωτίτη τῶν ἐθνῶν ἀρετὴ εἰς τοῦτο συνίσταται, τὸ νὰ παρασκευάζωσιν ἐκάστης τῆς δυνάμεις αὐτῶν εἰς τρόπον ἀνάλογον πρὸς τὰς δυνάμεις, καθ' ἃς ἔχουσι ν' ἀντιπαραταχθῶσιν. Οἱ κλέφται καὶ οἱ ἀρματοῖλοι ἡμῶν ἦσαν ἀνάμιλλοι κατὰ τε τὸν ὀπλισμὸν καὶ τὸν τρόπον τοῦ πολεμεῖν πρὸς τοὺς κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου ἀσυντάκτους ὄχλους τῶν πολεμίων καὶ ἔχοντες πρὸς τοῦτοις τὸ ἠθικὸν πλεονέκτημα τῆς φιλοτιμίας καὶ τῆς φιλοπατρίας, πολλάκις ἔτρεψαν αὐτούς. Τὰ δὲ σκάφη τῶν τριῶν ναυτικῶν νήσων, ὅσα ἐλαφρὰ καὶ ἂν ἦσαν ἀντιπαρατεταχθέντα πρὸς τοὺς ὄχλους τῶν τουρκικῶν δικροτίων καὶ φρεγάδων, παραλαβόντα ὅμως εἰς ἐπικουρίαν αὐτῶν τὸ φοβερὸν τῶν πυροπολικῶν ὄπλων, καὶ ἐπιτηδειότερον μὲν χειριζόμενα, ἐκλυώτερον δὲ κυβερνώμενα καὶ τολμώντα τὰ πάντα, ὅπως μόνη ἢ πρὸς τὴν πατριῶν ἀφροσύνην τολμᾷ, ἠδυνήθησαν πολλοὺς μὲν ἐκ τῶν κολοσσῶν ἐκείνων νὰ καταστρέψωσι, πλειστάκις δὲ νὰ ἰδῶσιν αὐτοὺς προτροπᾶν πρὸ αὐτῶν φεύγοντας. (Παπαρρηγόπουλος).

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΧΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πρὸς καθαρισμὸν εἰκονογραφίας ἐπὶ χάρτου, κίτρινημένης ἐκ τοῦ χρόνου ἢ ἐρρυθρωμένης, δύναμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸ ἐπόμενον μέσον, ὑπερθεωρεῖται ἐκ τῶν καταλληλοτέρων. Θέτομεν τὴν εἰκονογραφίαν μετὰ δύο φύλλων λευκοῦ χάρτου, ὧν τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφανείαν ἐπιπλάσσομεν διὰ κόλλης ξηρᾶς γλωροῦχου ἀσβεστοῦ, οὕτω δὲ θέτομεν αὐτὰ ὑπὸ στοιβάδα βιβλίων, ὅπου τὰ ἀφίνομεν ἐπὶ τινὰ χρόνον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ γλωροῦχος ἄσβεστος ἐξαλεφρεῖ τὸ πρόσθετον χρώμα, χωρὶς νὰ βλάβῃ τὴν εἰκονογραφίαν. Δι' εἰκονογραφίας μεγάλης ἀξίας ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθῶμεθα τὴ μέσον τοῦτο μετὰ πολλῆς προσοχῆς. Ὁρόνιμον δὲ εἶνε νὰ κάμνη τις δοκιμὴν τινὰ πρῶτον ἐπὶ ἀντικειμένου ἄνευ ἀξίας, καὶ εἶτα νὰ ἐπιχειρῇ τὸ πείραμα ἐπὶ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ καθαρίσῃ.